

รหัสโครงการ SUT2-204-43-12-23

รายงานการวิจัย

วิธีการเรียนรู้คำศัพท์และผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษ
Vocabulary Learning Strategies and English Learning Achievement

หัวหน้าโครงการ
อาจารย์ ดร. สฤณี ศรีขาว
สาขาวิชาภาษาอังกฤษ
สำนักวิชาเทคโนโลยีสังคม
มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีสุรนารี

ได้รับทุนอุดหนุนการวิจัยจากมหาวิทยาลัยเทคโนโลยีสุรนารี ปีงบประมาณ พ.ศ. 2543
ผลงานวิจัยเป็นความรับผิดชอบของหัวหน้าโครงการวิจัยแต่เพียงผู้เดียว

มกราคม 2546

กิตติกรรมประกาศ

งานวิจัยครั้งนี้สำเร็จได้ด้วยปัจจัยหลายประการคือ กำลังความคิด กำลังกายและใจจากผู้วิจัยเองและบุคคลอื่นทั้งในครอบครัวและในแวดวงวิชาการ ผู้วิจัยขอขอบคุณทุกท่านที่ได้ให้แนวคิดและความรู้ที่อำนวยความสะดวกเป็นอย่างยิ่งต่อผลการวิจัยนี้

ขอขอบคุณอาจารย์ประจำสาขาวิชาภาษาอังกฤษ สำนักวิชาเทคโนโลยีสังคม มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีสังคม ที่ให้ความช่วยเหลือในการเก็บรวบรวมข้อมูล นักศึกษาที่ตอบแบบสอบถาม อาจารย์นิธิวดี ทาเวียง อาจารย์วัลลภ สุปัญญาโชติสกุล ที่ให้คำแนะนำในการแปลผลการวิจัย คุณจื๊บแจ่ง ผู้ดำเนินการวิเคราะห์ข้อมูล และการพิมพ์งานวิจัย คุณบัวเผื่อน ศรีขาว ผู้ช่วยตรวจทานต้นฉบับ และมหาวิทยาลัยเทคโนโลยีสุรนารีที่สนับสนุนทุนวิจัย

ขอขอบคุณญาติ มิตร และบุคคลในครอบครัวที่อำนวยความสะดวกในการช่วยเหลือให้ งานวิจัยสำเร็จ ได้ด้วยดี และเป็นกำลังใจแก่ผู้วิจัยตลอดมา

ศฤงฆ์ ศรีขาว

บทคัดย่อ

การวิจัยนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาเกี่ยวกับความเชื่อและกลวิธีการเรียนรู้ศัพท์ภาษาอังกฤษ และศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างความเชื่อและกลวิธีการเรียนรู้ศัพท์ภาษาอังกฤษกับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนรู้ศัพท์ภาษาอังกฤษ พร้อมทั้งเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนเรียนรู้ศัพท์ภาษาอังกฤษ และผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษกับความเชื่อและกลวิธีการเรียนรู้ศัพท์ภาษาอังกฤษ การวิจัยครั้งนี้เป็นการวิจัยเชิงสำรวจ เครื่องมือที่ใช้ในการรวบรวมข้อมูลคือ แบบสอบถาม โดยแจกให้กับนักศึกษาที่เรียนวิชาภาษาอังกฤษ 3 ในภาคการเรียนที่ 3 ปีการศึกษา 2542 ระหว่างวันที่ 20 – 24 มีนาคม 2543 รวม 238 ชุด ได้รับแบบสอบถามคืนทั้งสิ้น 197 ชุด คิดเป็นร้อยละ 82.77

วิเคราะห์ข้อมูลโดยใช้โปรแกรม SPSS for Windows สถิติที่ใช้คือ ความถี่ ร้อยละ ค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน ค่าสหสัมพันธ์แบบเพียร์สัน One Way ANOVA และทดสอบความแตกต่างภายหลัง โดยใช้ Fisher's LSD test เพื่อหาความแตกต่างของความเชื่อและกลวิธีการเรียนรู้ศัพท์ภาษาอังกฤษกับผลสัมฤทธิ์ในการเรียนรู้ศัพท์ภาษาอังกฤษ และค่าความแตกต่างของความเชื่อและกลวิธีการเรียนรู้ศัพท์ภาษาอังกฤษกับผลสัมฤทธิ์ในการเรียนภาษาอังกฤษ

ผลการวิจัยพบว่า นักศึกษาเห็นว่าวิธีที่ดีที่สุดในการจำความหมายศัพท์ คือ การทำซ้ำบ่อย ๆ และการใช้พจนานุกรม ความเชื่อและกลวิธีในการเรียนรู้ศัพท์ภาษาอังกฤษไม่มีความสัมพันธ์กับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนรู้ศัพท์ภาษาอังกฤษ ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนรู้ศัพท์ภาษาอังกฤษมีความสัมพันธ์กับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ความเชื่อที่ว่า ความหมายของของศัพท์ต้องเรียนรู้จากข้อความมีความสัมพันธ์อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ และกลวิธีการเรียนรู้ศัพท์ภาษาอังกฤษ 3 ประการ ที่มีความสัมพันธ์อย่างมีนัยสำคัญกับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษ และทำให้ผลสัมฤทธิ์ของผลการเรียนภาษาอังกฤษดีขึ้นมากที่สุดตามลำดับจากมากไปหาน้อย คือ การค้นหาความหมายศัพท์ การเดาความหมายศัพท์โดยใช้ความรู้เดิม และการใช้พจนานุกรมในการอ่านเพื่อความเข้าใจ

Abstract

The Purpose of the study

The purpose of this study was to examine the relationship between the beliefs and the learning strategies used by EFL students for the acquisition of new vocabulary and their success in learning English vocabulary and in learning the English language. Also, it aimed to investigate the relationship between the students' beliefs in their strategies and the effect on their learning achievement.

Procedure

The subjects surveyed by cluster random sampling consisted of 197 EFL engineering and technology-oriented students taking English 3 at Suranaree University of Technology in the third trimester of the 2000 academic year. The subjects responded to a "Vocabulary-Learning Strategies Questionnaire". Information obtained from 197 questionnaires was analyzed using frequency, percentage, means, standard deviation, analysis of variance, and Fisher's LSD test.

Findings

1. It was found that the best strategy for students' acquisition of new English vocabulary was repetition, and using the dictionary.
2. The relationship between their beliefs, their vocabulary-learning strategies and their vocabulary-learning achievement was not found to be significant at a level of 0.05.
3. The relationship between the achievement of the beliefs and vocabulary learning strategies and English-learning achievement was found to be significant at a level of 0.05.
4. The relationship between the belief that 'words should be acquired in context' and their English-learning achievement was found to be significant at a level of 0.05.
5. The three vocabulary-learning strategies i.e. looking-up strategies, using background knowledge, and using dictionary strategies for comprehension respectively were found to result in more successful learning.

สารบัญ

หน้า

กิตติกรรมประกาศ	ก
บทคัดย่อภาษาไทย	ข
บทคัดย่อภาษาอังกฤษ	ค
สารบัญ	ง
สารบัญตาราง	ช
บทที่ 1 บทนำ	1
ความสำคัญและที่มาของปัญหาการวิจัย	1
วัตถุประสงค์ของการวิจัย	2
ขอบเขตของการวิจัย	2
นิยามศัพท์ที่ใช้ในการวิจัย	2
ประโยชน์ที่ได้รับจากการวิจัย	3
บทที่ 2 วรรณกรรมที่เกี่ยวข้อง	4
บทที่ 3 วิธีดำเนินการวิจัย	8
ประชากรและกลุ่มตัวอย่าง	8
เครื่องมือที่ใช้ในการเก็บรวบรวมข้อมูล	8
การรวบรวมข้อมูล	8
ตัวแปรที่ใช้ในการทดสอบค่าความสัมพันธ์และการวิเคราะห์ความแปรปรวน	9
ขั้นตอนและวิธีการในการวิเคราะห์ข้อมูล	10
บทที่ 4 ผลการวิเคราะห์ข้อมูล	13
ส่วนที่ 1 สถานภาพของกลุ่มตัวอย่าง	13
ส่วนที่ 2 ความเชื่อในการเรียนรู้ศัพท์ภาษาอังกฤษ	14
ส่วนที่ 3 กลวิธีในการเรียนรู้ศัพท์ภาษาอังกฤษ	16
ส่วนที่ 4 ผลการวิเคราะห์ความสัมพันธ์	31
ส่วนที่ 5 การวิเคราะห์ผลการเปรียบเทียบ	35

สารบัญ (ต่อ)

	หน้า
บทที่ 5 สรุปผลการวิจัย	45
สรุปผลการวิจัย	45
อภิปรายผล	48
ข้อเสนอแนะ	48
บรรณานุกรม	50
ภาคผนวก	52
ประวัติย่อผู้วิจัย	62

สารบัญญัตราง

ตาราง		หน้า
4.1	จำนวนและร้อยละของกลุ่มตัวอย่าง จำแนกตามสถานภาพ	13
4.2	ค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน และระดับความเชื่อเกี่ยวกับการเรียนรู้ศัพท์ ภาษาอังกฤษจำแนกตามประเภทของความเชื่อ	15
4.3	ค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน และระดับของการเรียนรู้ด้วยตนเอง จำแนกตาม ประเภทของการเรียนรู้ด้วยตนเอง	17
4.4	ค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน และระดับของกลวิธีในการเดา จำแนกตาม ประเภทของการเดา	19
4.5	ค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน และระดับของกลวิธีการใช้พจนานุกรม จำแนก ตามประเภทของการใช้พจนานุกรม	21
4.6	ค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน และระดับของกลวิธีจดบันทึก จำแนกตาม ประเภทของกลวิธีจดบันทึก	23
4.7	ค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน และระดับของกลวิธีความจำ จำแนกตาม ประเภทของกลวิธีความจำ: ซ้อมบ่อย ๆ	25
4.8	ค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน และระดับของกลวิธีความจำ จำแนกตาม ประเภทของกลวิธีความจำ: ซ้อมบ่อย ๆ	28
4.9	ค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน และระดับของกลวิธีการกระตุ้น	30
4.10	ค่าสหสัมพันธ์ระหว่างกลวิธีการเรียนรู้ศัพท์ภาษาอังกฤษกับผลสัมฤทธิ์ทางการ เรียนรู้ศัพท์ภาษาอังกฤษ	31
4.11	ค่าสหสัมพันธ์ระหว่างกลวิธีการเรียนรู้ศัพท์ภาษาอังกฤษกับผลสัมฤทธิ์ทางการ เรียนภาษาอังกฤษ	33
4.12	ค่าสหสัมพันธ์ระหว่างผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนรู้ศัพท์ภาษาอังกฤษกับผลสัมฤทธิ์ ทางการเรียนภาษาอังกฤษ	34

บทที่ 1

บทนำ

ความสำคัญและที่มาของปัญหาการวิจัย

ความเปลี่ยนแปลงทางสังคมในปัจจุบันเกิดขึ้นอย่างรวดเร็ว โดยเฉพาะการติดต่อสื่อสารของคนในสังคมโลกที่เรียกกันว่ายุคโลกาภิวัตน์ ส่วนสำคัญที่สุดส่วนหนึ่งในการติดต่อสื่อสารกันคือภาษา และภาษาที่ใช้กันแพร่หลายที่สุดในการสื่อสารกันระหว่างคนในสังคมโลกคือภาษาอังกฤษ ผู้ที่มีความเชี่ยวชาญในทักษะทางภาษา 4 ประการ คือ การฟัง การพูด การอ่าน และการเขียน จะเป็นผู้ที่มีความสำเร็จในการดำเนินชีวิตในสังคมได้เป็นอย่างดี

ส่วนสำคัญส่วนหนึ่งในการเรียนภาษาคือ ศัพท์ต่าง ๆ ในภาษานั้น ผู้เรียนภาษาไม่ว่าจะเป็นภาษาประจำชาติของตนหรือภาษาต่างประเทศย่อมต้องมีความรู้เกี่ยวกับศัพท์ในภาษาเพื่อนำมาใช้ในทักษะทั้ง 4 ประการ ดังกล่าวแล้ว ภาษาอังกฤษ เป็นภาษาต่างประเทศที่สำคัญที่สุดภาษาหนึ่งทั้งในอดีต ปัจจุบัน และจะมีความสำคัญยิ่งขึ้นในอนาคต ด้วยเหตุนี้ ภาษาอังกฤษจึงเป็นภาษาที่ได้รับการจัดลำดับเป็นภาษาแรกสุดที่สถานศึกษาทั้งหลายเลือกให้เป็นวิชาบังคับทางภาษาสำหรับนักเรียน นักศึกษาทุกระดับชั้น ในกระบวนการเรียนภาษาอังกฤษนั้น ผู้เรียนและผู้สอนจำเป็นต้องให้ความสำคัญในการเรียนรู้ศัพท์ในภาษาอังกฤษเพื่อที่ผู้เรียนจะสามารถใช้ภาษาอังกฤษอย่างมีประสิทธิภาพทั้งในด้านการศึกษาและการดำเนินชีวิตในสังคม Petty, Harold และ Stoll (1968) กล่าวว่า ภาษามีความสำคัญทั้งในห้องเรียนและนอกห้องเรียน นักศึกษาที่มีผลการเรียนดีเป็นผู้ที่มีความรู้เกี่ยวกับศัพท์เป็นอย่างดี เนื่องจากกิจกรรมในการเรียนต้องอาศัยความรู้ในด้านศัพท์ ประกอบกับความสามารถในการใช้ภาษา จำเป็นต่อการทำกิจกรรมทางการเรียนให้ได้ผลหลังจากจบการศึกษาแล้ว การรู้ศัพท์อย่างดีจะยังผลให้ประสบความสำเร็จทั้งในด้านการประกอบอาชีพและชีวิตในสังคม นักวิชาการทั้งหลายได้คำนึงถึงความสำคัญของการรู้คำศัพท์ของผู้เรียนตลอดมา ผู้เชี่ยวชาญการวัดผลพบว่า ความรู้เรื่องศัพท์สามารถทำนายประสิทธิภาพในการสื่อความหมายได้เป็นอย่างดี (Jensen, 1980; Miner, 1957) ด้วยเหตุที่ศัพท์มีผลอันสำคัญต่อความสำเร็จในการดำเนินชีวิตของคนในสังคมดังกล่าวแล้ว ความเชื่อและยุทธวิธีการเรียนรู้ศัพท์จึงเป็นสิ่งที่น่าศึกษาเป็นอย่างยิ่ง

วัตถุประสงค์ของการวิจัย

1. เพื่อศึกษาเกี่ยวกับความเชื่อในการเรียนรู้ศัพท์ภาษาอังกฤษ
2. เพื่อศึกษากลวิธีการเรียนรู้ศัพท์ภาษาอังกฤษ
3. เพื่อหาความสัมพันธ์ระหว่างกลวิธีการเรียนรู้ศัพท์ภาษาอังกฤษกับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนรู้ศัพท์ภาษาอังกฤษ
4. เพื่อหาความสัมพันธ์ระหว่างกลวิธีการเรียนรู้ศัพท์ภาษาอังกฤษกับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษ
5. เพื่อเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนรู้ศัพท์ภาษาอังกฤษของนักศึกษาจำแนกตามความเชื่อเกี่ยวกับการเรียนรู้ศัพท์ภาษาอังกฤษ
6. เพื่อเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษของนักศึกษาจำแนกตามความเชื่อเกี่ยวกับการเรียนรู้ศัพท์ภาษาอังกฤษ

ขอบเขตของการวิจัย

1. การวิจัยครั้งนี้เป็นการศึกษาความเชื่อและวิธีการเรียนรู้ศัพท์ภาษาอังกฤษที่มีผลต่อการเรียนรู้ศัพท์และผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษของนักศึกษาระดับปริญญาตรีและโท สาขาวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยี
 2. กลุ่มประชากรที่ใช้ในการวิจัยคือ นักศึกษาระดับปริญญาตรีที่กำลังศึกษารายวิชาภาษาอังกฤษ
 3. ซึ่งเป็นรายวิชาบังคับกลุ่มภาษาของหลักสูตรระดับปริญญาตรีสาขาวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยี มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีสุรนารี
3. ดำเนินการสำรวจและเก็บข้อมูลในภาคเรียนที่ 3 ปีการศึกษา 2542

นิยามศัพท์ที่ใช้ในการวิจัย

นักศึกษา หมายถึง นักศึกษามหาวิทยาลัยเทคโนโลยีสุรนารีกลุ่มสาขาวิชาวิศวกรรมศาสตร์ เทคโนโลยีการเกษตร และเทคโนโลยีสารสนเทศที่กำลังเรียนรายวิชาภาษาอังกฤษ 3

ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนรู้ศัพท์ภาษาอังกฤษ หมายถึง คะแนนที่ได้จากการทดสอบการเรียนรู้ศัพท์ของนักศึกษาในการสอบในรายวิชาภาษาอังกฤษ 3

ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนรู้อังกฤษ หมายถึง คะแนนที่ได้จากการทดสอบรายวิชาภาษาอังกฤษ 3 ทั้งรายวิชา

ความเชื่อในการเรียนรู้ศัพท์ภาษาอังกฤษ หมายถึง ความคิดอันเป็นพื้นฐานของนักศึกษาที่จะนำไปปฏิบัติในการเรียนรู้ศัพท์ภาษาอังกฤษโดยทั่วไป ประกอบด้วย ความเชื่อใน 3 ส่วนคือ ความเชื่อใน

การเรียนรู้ศัพท์ด้วยการท่องจำ ความเชื่อในการเรียนรู้ศัพท์ด้วยการเรียนรู้จากข้อความ และความเชื่อในการเรียนรู้ศัพท์ด้วยการศึกษาคำศัพท์และนำไปใช้

กลวิธีการเรียนรู้ศัพท์ภาษาอังกฤษ หมายถึง เทคนิคต่าง ๆ ที่ผู้เรียนนำมาใช้ในการแก้ปัญหา โดยใช้ความรู้ ความคิด มาอำนวยความสะดวก เพื่อให้เกิดการเรียนรู้ในตนเอง ได้แก่ กลวิธีการเรียนรู้ด้วยตนเอง กลวิธีการเดา กลวิธีการใช้พจนานุกรม กลวิธีการจดบันทึก กลวิธีการจำแบบซุ่มบ้อยๆ กลวิธีการจำแบบใส่รหัส และกลวิธีการกระตุ้น

รายวิชาภาษาอังกฤษ 3 หมายถึง รายวิชาภาษาอังกฤษลำดับที่ 3 อันเป็นรายวิชาบังคับวิชาหนึ่งในจำนวน 5 รายวิชาในกลุ่มภาษาอังกฤษ ตามหลักสูตรของมหาวิทยาลัยเทคโนโลยีสุรนารี

ศัพท์ หมายถึง คำศัพท์ภาษาอังกฤษในฐานะภาษาต่างประเทศที่มีในบทเรียนและแบบทดสอบรายวิชาภาษาอังกฤษ 3 และคำศัพท์ภาษาอังกฤษโดยทั่วไปแล้วแต่กรณี

ประโยชน์ที่จะได้รับจากการวิจัย

1. ทำให้ทราบความเชื่อและวิธีการเรียนรู้ศัพท์ภาษาอังกฤษของนักศึกษาทั้งสามกลุ่มสาขาวิชาของนักศึกษามหาวิทยาลัยเทคโนโลยีสุรนารี
2. ทำให้ทราบวิธีการเรียนรู้ศัพท์ภาษาอังกฤษที่ได้ผลดี
3. ทำให้ทราบความสัมพันธ์ระหว่างวิธีการเรียนรู้ศัพท์ภาษาอังกฤษแบบต่าง ๆ กับผลสัมฤทธิ์การเรียนรู้ภาษาอังกฤษ
4. ทำให้ทราบความสัมพันธ์ระหว่างวิธีการเรียนรู้ศัพท์ภาษาอังกฤษแบบต่าง ๆ กับผลสัมฤทธิ์การเรียนรู้ศัพท์ภาษาอังกฤษ

บทที่ 2

วรรณกรรมที่เกี่ยวข้อง

จากการศึกษางานวิจัยและผลงานที่เกี่ยวข้องกับยุทธวิธีการเรียนรู้ศัพท์ภาษาอังกฤษทั้งในประเทศและต่างประเทศ พบว่ามีผลการศึกษากับเรื่องนี้มีจำนวนไม่มากนัก สาเหตุสำคัญที่ผลงานประเภทนี้มีจำนวนน้อยอาจเนื่องมาจากนักวิจัยทางภาษาได้เริ่มสนใจและเห็นความสำคัญด้านผู้เรียนประมาณ 30 ปีที่ผ่านมาเท่านั้น ดังที่ Meara (1987) กล่าวว่า ประมาณ 25 ปีมานี้ นักวิจัยด้านการเรียนรู้ภาษาที่สองได้สนใจการศึกษาภาษาอีกด้านหนึ่งคือ ศัพท์และที่เกิดขึ้นใหม่อย่างแท้จริงในวงการวิจัยด้านนี้คือความสนใจวิธีการที่ผู้เรียนเรียนรู้ภาษา ในด้านการเรียนรู้ศัพท์ นักวิจัยสนใจที่จะศึกษาว่าผู้เรียนมีกลวิธีการเรียนอย่างไรจึงจะเรียนรู้ศัพท์ได้ดี นอกจากนี้งานวิจัยเกี่ยวกับยุทธวิธีการเรียนรู้ภาษาที่สองยังมีน้อยมากโดยเฉพาะอย่างยิ่งยุทธวิธีการเรียนรู้ศัพท์ในภาษาที่สอง (O'Malley และคณะ, 1985) ในส่วนที่ว่าด้วยวรรณกรรมที่เกี่ยวข้องนี้ ในส่วนแรกจะกล่าวถึงลักษณะรายวิชาภาษาอังกฤษ 3 และวิธีการเรียน การสอน เพื่อเป็นส่วนประกอบที่จะเสริมความเข้าใจในงานวิจัยนี้ และส่วนที่สองจะกล่าวถึงรายงานผลการศึกษาและวิจัยบางส่วนเฉพาะที่เกี่ยวข้องกับยุทธวิธีการเรียนรู้ศัพท์

รายวิชาภาษาอังกฤษ 3

มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีสุรนารีได้จัดหลักสูตรที่บังคับให้นักศึกษาเรียนภาษาอังกฤษ อย่างน้อย 15 หน่วยการเรียน ก่อนการลงทะเบียนเรียนรายวิชาภาษาอังกฤษนักศึกษาชั้นปีที่ 1 ทุกคนจะต้องเข้าสอบ (Placement Test) วิชาภาษาอังกฤษ ดังนั้นนักศึกษาที่ลงทะเบียนเรียนในรายวิชาภาษาอังกฤษ 3 อาจจะเป็นนักศึกษาที่มีผลการเรียนโดยการสอบผ่านรายวิชาภาษาอังกฤษ 2 แล้ว หรือเป็นนักศึกษาที่มีผลการสอบ (Placement Test) ในระดับที่สามารถเรียนรายวิชาภาษาอังกฤษ 3 ได้โดยไม่ต้องเรียนรายวิชาภาษาอังกฤษ 1 และ รายวิชาภาษาอังกฤษ 2

ภาษาอังกฤษในรายวิชาภาษาอังกฤษ 3 เป็นภาษาอังกฤษประเภทภาษาอังกฤษเฉพาะกิจ (English for Specific Purposes) ที่มีเนื้อหาเน้นด้านวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยี โดยมีบทเรียนทั้งสิ้น 6 บทคือ บทที่ 1 เรื่อง Telecommunications บทที่ 2 เรื่อง Agriculture บทที่ 3 เรื่อง Biotechnology บทที่ 4 เรื่อง Engineering บทที่ 5 เรื่อง Biology และบทที่ 6 เรื่อง Ecology เนื้อหาในแต่ละบทแบ่งออกเป็น 2 ตอน

การเรียนและการสอนรายวิชาภาษาอังกฤษ 3 เป็นการเรียนการสอนโดยใช้คอมพิวเตอร์ (Computer Assisted Instruction) นักศึกษาทำกิจกรรมการเรียนด้วยคอมพิวเตอร์สัปดาห์ละ 2 คาบ คาบละ 1 ชั่วโมง 30 นาที บทเรียน 1 บท ใช้เวลาเรียนจากคอมพิวเตอร์ 3 คาบ อาจารย์ประจำวิชาจะตรวจสอบการเข้าเรียนและให้คำแนะนำเมื่อนักศึกษาประสบปัญหาตลอดทุกคาบการเรียน และสอนเสริมในคาบที่ 4 ของแต่ละบทเรียน กิจกรรมการเรียนที่บันทึกไว้ในระบบคอมพิวเตอร์ ประกอบด้วยแบบฝึกหัด การฟัง การอ่าน การอ่านเร็ว ศัพท์ ไวยากรณ์ รายวิชานี้มีการสอบ 2 ครั้งคือ สอบกลางภาค และสอบปลายภาค เป็นการสอบด้วยข้อสอบปรกติ เนื้อหาของข้อสอบแบ่งออกเป็น 4 ส่วนและมีน้ำหนักการให้คะแนน ดังนี้คือ ข้อสอบการฟังให้คะแนนร้อยละ 25 ไวยากรณ์ร้อยละ 20 ศัพท์ร้อยละ 20 และการอ่านร้อยละ 35 ผลการเรียนคำนวณจากผลการสอบ กลางภาคร้อยละ 50 และผลการสอบปลายภาคร้อยละ 50 เช่นเดียวกัน

วรรณกรรมที่เกี่ยวข้องกับกลวิธีการเรียนรู้ศัพท์ภาษาอังกฤษ

เรื่องสุข นัตรปรากร และอัญชลี พงศ์พันธุ์ (2533) กล่าวว่า ในบางครั้งผู้เรียนใช้วิธีการคาดเดาศัพท์ จากการอ่านข้อความ บทความ หรือตำราภาษาอังกฤษ ซึ่งเป็นวิธีการเรียนรู้ศัพท์จากบริบทที่อ่าน

อัญชิกา โรงสะอาด และสุทิน พูลสวัสดิ์ (2537) กล่าวถึงการเรียนรู้คำศัพท์ด้วยวิธีการคาดเดาว่าเป็นวิธีการพัฒนาความรู้ในเรื่องศัพท์ของผู้เรียน ซึ่งจะทำให้มีปัญหาในการอ่านภาษาอังกฤษน้อยลง

Atkinson (1975) ศึกษาการเรียนรู้อังกฤษในฐานะภาษาต่างประเทศโดยวิธีการช่วยความจำ (Memmonics) ด้วยการเน้นความสำคัญในวิธีการคำคุณแจ (Keyword Method) วิธีการนี้อาศัยความคล้ายคลึงของเสียงในศัพท์ในภาษาแม่กับภาษาต่างประเทศ ผลการศึกษาพบว่าผู้เรียนสามารถเรียนรู้ศัพท์ใหม่ได้ดีขึ้น

Levin และ คณะ (1979) ศึกษาการเรียนรู้อังกฤษในฐานะภาษาต่างประเทศของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาชาวสเปนและได้รายงานผลการศึกษาว่าครึ่งหนึ่งของนักเรียนในกลุ่มควบคุมใช้วิธีเปรียบเทียบคำที่มาจากรากคำเดียวกัน คำที่ออกเสียงคล้ายกัน และวิธีช่วยความจำอื่น ๆ ประกอบกัน มีนักเรียนเพียงร้อยละ 10 ของนักเรียนเหล่านี้เท่านั้นที่ใช้วิธีการคำคุณแจ

Anderson, Fielding และ Wilson (1988) ได้รายงานผลการวิจัยเกี่ยวกับการเรียนรู้ศัพท์ว่าผู้เรียนมิได้เรียนรู้ศัพท์จากการสอนของครูเสมอไป ผู้เรียนสามารถเรียนรู้ศัพท์ใหม่จากการอ่านอย่างกว้างขวาง การเรียนรู้ศัพท์ด้วยวิธีการนี้ส่วนหนึ่งอาศัยการคาดเดาความหมายจากบริบท

Amed (1989) รายงานผลการวิจัยเกี่ยวกับการเรียนรู้ศัพท์ว่า ผู้เรียนใช้วิธีการหลายอย่างในการเรียนรู้ศัพท์ โดยผู้เรียนแต่ละคนจะเลือกใช้วิธีการต่าง ๆ ตามความเชื่อเกี่ยวกับวิธีการเรียนรู้ศัพท์ หรือโดยอาศัยองค์ประกอบทางสังคม และความรู้เดิมของตนด้วย

Krashen (1989) รายงานผลการวิจัยยุทธวิธีการเรียนรู้ศัพท์โดยการอ่านว่า การรู้ศัพท์มิได้หมายความว่า ความถึงเฉพะการรู้ความหมายของคำเท่านั้น แต่หมายถึงการรู้วามหมายทางไวยากรณ์ การใช้คำ และความหมายเชิงอารมณ์ของคำในบริบทนั้นอีกด้วย

Gu และ Johnson (1996) ศึกษายุทธวิธีการเรียนรู้ศัพท์ภาษาอังกฤษในฐานะภาษาต่างประเทศของนักศึกษาชาวจีน จำนวน 850 คนที่กำลังศึกษาในระดับชั้นปีที่ 2 ในมหาวิทยาลัยและไม่ได้เรียนภาษาอังกฤษเป็นวิชาเอก ผลการศึกษาพบว่า นักศึกษาเหล่านี้ใช้วิธีการเรียนรู้ศัพท์ภาษาอังกฤษหลายวิธี แต่วิธีที่ได้ผลดีที่สุดคือ การริเริ่มเอง (Self-Initiation) ความใส่ใจจำเพาะ (Selective Attention) และ (Metacognitive) ส่วนวิธีที่ได้ผลน้อยที่สุดคือ การดูซ้ำ (Visual Repetition)

Lawson และ Hogben (1996) ศึกษาการเรียนรู้ศัพท์ภาษาอิตาลีของนักศึกษาชาวออสเตรเลียที่เคยมีประสบการณ์เกี่ยวกับภาษาอิตาลี ผลการศึกษาพบว่า นักศึกษาส่วนมากใช้วิธีการออกเสียง และท่องจำความหมายหลายครั้ง และพบว่านักศึกษาให้ความสำคัญด้านไวยากรณ์และการใช้คำน้อยมาก

Avila และ Sadoski (1996) ได้ศึกษาการเรียนรู้ศัพท์ภาษาอังกฤษโดยวิธีใช้คำคุณญแจ (Keyword Method) จากกลุ่มตัวอย่างนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 ชาวสเปนจำนวน 63 คน ผู้วิจัยใช้คำคุณญแจภาษาสเปนเพื่อให้นักเรียนเรียนรู้ความหมายของศัพท์ภาษาอังกฤษ 10 คำโดยใช้คำคุณญแจหรือแปลศัพท์โดยตรงแล้วให้จำความหมายศัพท์ เพื่อเป็นการตรวจสอบการเรียนรู้ศัพท์ ผู้วิจัยได้ทดสอบการเรียนรู้โดยให้นักเรียนบอกควสมหมายของศัพท์เหล่านั้นจากความจำและโดยการเติมคำลงในประโยคให้ได้ความหมายสมบูรณ์ ผลการวิจัยพบว่าวิธีคำคุณญแจได้ผลดีกว่าในการเรียนรู้ศัพท์ภาษาอังกฤษในฐานะที่เป็นภาษาที่สอง

Levin และคณะ (1984) ศึกษาเปรียบเทียบวิธีการเรียนรู้ศัพท์ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 และปีที่ 5 โดยใช้วิธี อิงความหมาย (วิเคราะห์บริบทและแจกแจงความหมายของคำ) และวิธีใช้คำคุณญแจ ผลการวิจัยพบว่าการใช้คำคุณญแจทำให้นักเรียนระลึกความหมายของคำได้ดีกว่า

Brown และ Perry, Jr. (1991) ได้ศึกษาเปรียบเทียบวิธีการเรียนรู้ศัพท์ของนักเรียนชาวอาหรับที่เรียนภาษาอังกฤษเป็นภาษาที่สองโดยแบ่งกลุ่มนักเรียนออกเป็น 3 กลุ่ม แต่ละกลุ่มใช้วิธีเรียนศัพท์ภาษาอังกฤษต่างกันคือ วิธีคำคุณญแจ (keyword) วิธีประมวลความหมาย (semantic processing) และวิธีคำ

กฤษฎาผลกับวิธีความหมาย (keyword-semantic) ผลการวิจัยพบว่าวิธีการคำกฤษฎาผลทำให้นักศึกษาที่มีความสามารถต่ำ เรียนรู้ศัพท์ได้ดีกว่าอีกสองวิธีและวิธีการคำกฤษฎาผลกับวิธีความหมาย (keyword-semantic) ทำให้นักเรียนสามารถจำศัพท์ได้ดีกว่าวิธีอื่น

Crow และ Quigley (1985) ได้ศึกษาประสิทธิผลของยุทธวิธีการเรียนรู้ศัพท์ภาษาอังกฤษที่เป็นภาษาที่สองของผู้เรียนโดยเน้นการใช้วิธีการประมวลความหมาย (semantic processing) หลายวิธี ผลการศึกษาพบว่าวิธีการประมวลความหมายเหล่านี้ทำให้ผู้เรียนเรียนรู้ศัพท์ภาษาอังกฤษได้ดีกว่าการใช้กลวิธีใดๆ

Levin และคณะ (1984) ได้ศึกษาเปรียบเทียบประสิทธิผลของยุทธวิธีการเรียนรู้ความหมายศัพท์โดยวิธีใช้คำกฤษฎาผลช่วยจำ (mnemonic keyword method) กับวิธีการที่อาศัยความหมาย 2 วิธี คือ การทำสาแหรกความหมาย (semantic mapping) และวิธีการวิเคราะห์บริบท (contextual analysis) ผลการศึกษาพบว่าวิธีการใช้คำกฤษฎาผลช่วยจำทำให้ผู้เรียนจำความหมายศัพท์ได้ดีกว่าวิธีการอาศัยความหมายทั้งสองวิธี

Lessard-Clouston (1998) ได้ศึกษาเปรียบเทียบยุทธวิธีการเรียนรู้ศัพท์เฉพาะทางของนักศึกษาระดับบัณฑิตศึกษาสาขาวิชาเทววิทยา 2 กลุ่ม คือ นักศึกษาที่ใช้ภาษาอังกฤษเป็นภาษาที่สองและนักศึกษาที่ใช้ภาษาอังกฤษเป็นภาษาแม่ โดยเปรียบเทียบการเรียนรู้ศัพท์ภาษาอังกฤษที่เป็นศัพท์เฉพาะสาขาวิชาเทววิทยา ผลการศึกษาพบว่านักศึกษาส่วนมากไม่ใช้ยุทธวิธีการเรียนรู้ศัพท์ที่มีเป็นแบบแผน และพบว่าแบบแผนต่างๆของกลวิธีการเรียนรู้ศัพท์ไม่ช่วยให้เกิดความรู้เกี่ยวกับศัพท์แต่อย่างใด

Levin และคณะ (1982) เปรียบเทียบยุทธวิธีการเรียนรู้ศัพท์ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 ในการทดลอง 2 ครั้ง โดยการใช้วิธีการบริบทคำกฤษฎาผล (keyword contextual method) และรายงานผลการศึกษาว่าวิธีการนี้ได้ผลดีในการส่งเสริมการเรียนรู้ศัพท์ใหม่ของเด็กนักเรียนเหล่านี้

Chin (1999) ศึกษาเปรียบเทียบยุทธวิธีการเรียนรู้ศัพท์ 3 วิธี ของนักเรียนที่เรียนภาษาอังกฤษเป็นภาษาต่างประเทศ คือ วิธีการบริบท (context) วิธีการวิเคราะห์รูปคำ (word form analysis) และวิธีประสมระหว่างวิธีบริบทและวิธีวิเคราะห์รูปคำ (combined context-word form analysis) ผลการศึกษาพบว่า นักเรียนกลุ่มที่ใช้วิธีบริบทและกลุ่มที่ใช้วิธีประสมระหว่างวิธีบริบทและวิธีวิเคราะห์รูปคำเรียนรู้ศัพท์ได้ดีกว่านักเรียนกลุ่มที่ใช้วิธีการวิเคราะห์รูปคำ

บทที่ 3 วิธีการดำเนินการวิจัย

การวิจัยนี้เป็นการวิจัยเชิงสำรวจ เพื่อศึกษาเกี่ยวกับความเชื่อในการเรียนรู้ศัพท์ภาษาอังกฤษ กลวิธีการเรียนรู้ศัพท์ภาษาอังกฤษ ความสัมพันธ์ระหว่างการเรียนรู้ศัพท์ภาษาอังกฤษกับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษ ความสัมพันธ์ระหว่างการเรียนรู้ศัพท์ภาษาอังกฤษกับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนรู้คำศัพท์ภาษาอังกฤษ รวมทั้งการเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนรู้ศัพท์ภาษาอังกฤษของนักเรียนแยกตามความเชื่อเกี่ยวกับการเรียนรู้คำศัพท์ และการเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษของนักเรียนแยกตามความเชื่อเกี่ยวกับการเรียนรู้คำศัพท์ โดยมีวิธีดำเนินการวิจัยดังนี้

ประชากรและกลุ่มตัวอย่าง

ประชากรที่ใช้ในการวิจัยคือ นักศึกษาระดับปริญญาตรีที่กำลังศึกษารายวิชาภาษาอังกฤษ 3 ซึ่งเป็นรายวิชาบังคับกลุ่มภาษาของหลักสูตรระดับปริญญาตรีสาขาวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยี มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีสุรนารี

ขนาดกลุ่มตัวอย่าง ได้จากจำนวนนักศึกษาสาขาวิศวกรรมศาสตร์และเทคโนโลยี มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีสุรนารี ที่ลงทะเบียนเรียนวิชาภาษาอังกฤษ 3 ปีการศึกษา 2542 จำนวน 238 คน

เครื่องมือที่ใช้ในการเก็บรวบรวมข้อมูล

เครื่องมือที่ใช้ในการรวบรวมข้อมูลคือ แบบสอบถาม มีโครงสร้างของแบบสอบถาม 2 ส่วนดังนี้

ส่วนที่ 1 ข้อมูลส่วนตัวของนักศึกษา

ส่วนที่ 2 แบบสอบถามความคิดเห็น

การเก็บรวบรวมข้อมูล

การดำเนินการในการเก็บรวบรวมข้อมูลดังนี้

1. แจกแบบสอบถามให้กลุ่มตัวอย่างจำนวน 238 ชุด ในระหว่างวันที่ 20-24 มีนาคม พ.ศ. 2543 ได้รับแบบสอบถามที่สมบูรณ์กลับมาทั้งสิ้น 197 ชุด คิดเป็นร้อยละ 82.77

2. ผู้วิจัยได้รับแบบสอบถามกลับคืนมาทั้งหมด แต่เมื่อตรวจสอบความสมบูรณ์ของแบบสอบถามพบว่า แบบสอบถามบางฉบับตอบเฉพาะบางส่วนของแบบสอบถามเท่านั้น และมีการเติมตัวเลือกบางตัวให้กับแบบสอบถาม

ตัวแปรที่ใช้ในการทดสอบค่าความสัมพันธ์และการวิเคราะห์ความแปรปรวน

ตัวแปรต้น/อิสระ (Independent variable)

- การท่องจำความหมายของศัพท์
- การเรียนรู้ความหมายศัพท์จากข้อความ
- การศึกษาคำศัพท์และนำไปใช้
- ความสนใจเฉพาะ
- การริเริ่มด้วยตนเอง
- การใช้ความรู้เดิม (ข้อความกว้าง ๆ)
- การใช้ตัวนะในทางภาษา (ข้อความใกล้เคียง)
- การใช้พจนานุกรมในการอ่านเพื่อความเข้าใจ
- การใช้พจนานุกรมกว้างมากขึ้น
- ยุทธวิธีค้นหาความหมายศัพท์
- วิธีการจดบันทึกแบบอิงความหมาย
- ยุทธวิธีจดบันทึกโดยอิงการใช้
- การใช้บัญญัติคำ
- การทำซ้ำด้วยปากเปล่า
- การทำซ้ำด้วยการดู
- การหาความสัมพันธ์
- การสร้างภาพลักษณ์
- การสร้างอักษรลักษณ์
- การจำด้วยการฟัง
- โครงสร้างคำ
- การจำโดยอาศัยความหมาย
- การจำโดยอาศัยข้อความ
- ยุทธวิธีการกระตุ้น

ตัวแปรตาม (Dependent variable)

- ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษ
- ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนรู้ศัพท์ภาษาอังกฤษ

ขั้นตอนและวิธีการในการวิเคราะห์ข้อมูล

ผู้วิจัยจะนำข้อมูลที่เก็บรวบรวมมาวิเคราะห์ทางสถิติ โดยใช้โปรแกรมสำเร็จรูปวิเคราะห์ค่าทางสถิติทางสังคมศาสตร์ (SPSS for Windows) สถิติที่ใช้ได้แก่ สถิติเชิงพรรณนา (Descriptive statistics) คือ ค่าร้อยละ ค่าเฉลี่ย และค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน เพื่อใช้ในการอธิบายลักษณะทั่วไปของข้อมูลและใช้ Pearson Product Moment correlation เพื่อหาความสัมพันธ์ระหว่างตัวแปรและวิเคราะห์ความแปรปรวนเพื่อใช้ทดสอบความแตกต่างของตัวแปร

มาตรวัดระดับความคิดเห็น ใช้ตามมาตรวัดทัศนคติแบบ Likert –Type – Scale ดังนี้

4.51-5.00	เห็นด้วยในระดับมากที่สุด
3.51-4.50	เห็นด้วยในระดับมาก
2.51-3.50	เห็นด้วยในระดับปานกลาง
1.51-2.50	เห็นด้วยในระดับน้อย
1.00-1.50	เห็นด้วยในระดับน้อยที่สุด

การทดสอบสมมติฐานเกี่ยวกับสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์

- H_0 : ตัวแปรทั้งสองไม่มีความสัมพันธ์กัน
 H_1 : ตัวแปรทั้งสองมีความสัมพันธ์กัน

การวิจัยครั้งนี้กำหนดระดับนัยสำคัญ $\alpha = 0.05$ เมื่อวิเคราะห์ข้อมูลด้วยโปรแกรม SPSS จะได้ r และค่านัยสำคัญต่ำสุดที่จะปฏิเสธ H_0

จะนำค่าระดับนัยสำคัญต่ำสุดที่จะปฏิเสธ H_0 และค่า α ที่กำหนดไว้มาเปรียบเทียบกัน ดังนี้
 ถ้าระดับนัยสำคัญต่ำสุดที่จะปฏิเสธ $H_0 \leq \alpha$ ที่กำหนด (0.05) จะปฏิเสธ H_0 ยอมรับ H_1
 ถ้าระดับนัยสำคัญต่ำสุดที่จะปฏิเสธ $H_0 > \alpha$ ที่กำหนด (0.05) จะยอมรับ H_0 ปฏิเสธ H_1

หมายเหตุ

ความหมายของค่า r

1. ค่า r เป็นลบแสดงว่า ตัวแปรทั้งสองมีความสัมพันธ์ในทิศทางตรงข้าม คือ ถ้าตัวแปรหนึ่งเพิ่ม อีกตัวแปรหนึ่งจะลด ถ้าตัวแปรหนึ่งลด อีกตัวแปรหนึ่งจะเพิ่ม
2. ค่า r เป็นบวกแสดงว่า ตัวแปรทั้งสองมีความสัมพันธ์ในทิศทางเดียวกัน คือ ถ้าตัวแปรหนึ่งเพิ่ม อีกตัวแปรหนึ่งจะเพิ่มด้วย ถ้าตัวแปรหนึ่งลด อีกตัวแปรหนึ่งจะลดลงด้วย
3. ถ้า r มีค่าเข้าใกล้ 1 หมายถึง ตัวแปรทั้งสองมีความสัมพันธ์ในทิศทางเดียวกันและมีความสัมพันธ์กันมาก
4. ถ้า r มีค่าเข้าใกล้ -1 หมายถึง ตัวแปรทั้งสองมีความสัมพันธ์ในทิศทางตรงกันข้ามและมีความสัมพันธ์กันมาก
5. ถ้า $r = 0$ แสดงว่า ตัวแปรทั้งสองไม่มีความสัมพันธ์กันเลย
6. ถ้า r เข้าใกล้ 0 แสดงว่า ตัวแปรทั้งสองมีความสัมพันธ์กันน้อย

การทดสอบสมมติฐานการวิเคราะห์ความแปรปรวน

- H_0 : ตัวแปรทั้งสองไม่มีความแตกต่างกัน
 H_1 : ตัวแปรทั้งสองมีความแตกต่างกัน

การวิจัยครั้งนี้กำหนดระดับนัยสำคัญ $\alpha = 0.05$ เมื่อวิเคราะห์ข้อมูลด้วยโปรแกรม SPSS จะได้ค่า F , df และค่านัยสำคัญต่ำสุดที่จะปฏิเสธ H_0

จะนำค่าระดับนัยสำคัญต่ำสุดที่จะปฏิเสธ H_0 และค่า α ที่กำหนดไว้มาเปรียบเทียบกัน ดังนี้
 ถ้าระดับนัยสำคัญต่ำสุดที่จะปฏิเสธ $H_0 \leq \alpha$ ที่กำหนด (0.05) จะปฏิเสธ H_0 ยอมรับ H_1
 ถ้าระดับนัยสำคัญต่ำสุดที่จะปฏิเสธ $H_0 > \alpha$ ที่กำหนด (0.05) จะยอมรับ H_0 ปฏิเสธ H_1

บทที่ 4

ผลการวิเคราะห์ข้อมูล

การวิจัยเรื่องนี้มีวัตถุประสงค์ 6 ประการ (1) เพื่อศึกษาเกี่ยวกับความเชื่อในการเรียนรู้ศัพท์ภาษาอังกฤษ (2) เพื่อศึกษากลวิธีการเรียนรู้ศัพท์ภาษาอังกฤษ (3) เพื่อหาความสัมพันธ์ระหว่างกลวิธีการเรียนรู้ศัพท์ภาษาอังกฤษกับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนรู้ศัพท์ภาษาอังกฤษ (4) เพื่อหาความสัมพันธ์ระหว่างกลวิธีการเรียนรู้ศัพท์ภาษาอังกฤษกับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษ (5) เพื่อเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนรู้ศัพท์ภาษาอังกฤษของนักศึกษาจำแนกตามความเชื่อเกี่ยวกับการเรียนรู้ศัพท์ภาษาอังกฤษ และ (6) เพื่อเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษของนักศึกษาจำแนกตามความเชื่อเกี่ยวกับการเรียนรู้ศัพท์ภาษาอังกฤษ

การนำเสนอผลการวิเคราะห์ข้อมูลจะนำเสนอเพื่อตอบวัตถุประสงค์ โดยแบ่งออกเป็น 5 ส่วน ดังนี้

1. เป็นการนำเสนอสถานภาพของกลุ่มตัวอย่าง
2. เป็นการนำเสนอผลการวิเคราะห์เกี่ยวกับความเชื่อในการเรียนรู้ศัพท์ภาษาอังกฤษ
3. เป็นการนำเสนอผลการวิเคราะห์กลวิธีการเรียนรู้ศัพท์ภาษาอังกฤษ
4. เป็นการนำเสนอผลการวิเคราะห์ความสัมพันธ์ระหว่าง
 - 4.1 กลวิธีการเรียนรู้ศัพท์ภาษาอังกฤษกับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนรู้ศัพท์ภาษาอังกฤษ
 - 4.2 กลวิธีการเรียนรู้ศัพท์ภาษาอังกฤษกับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษ
5. เป็นการนำเสนอผลการวิเคราะห์ผลการเปรียบเทียบ
 - 5.1 ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนรู้ศัพท์ภาษาอังกฤษของนักศึกษาจำแนกตามความเชื่อเกี่ยวกับการเรียนรู้ศัพท์ภาษาอังกฤษ
 - 5.2 ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษของนักศึกษาจำแนกตามความเชื่อเกี่ยวกับการเรียนรู้ศัพท์ภาษาอังกฤษ

โดยในแต่ละตอนมีรายละเอียดดังนี้

ส่วนที่ 1 สถานภาพของกลุ่มตัวอย่าง

กลุ่มตัวอย่างที่ศึกษาเป็นชายมากกว่าหญิง เป็นนักศึกษาในกลุ่มสาขาวิชาวิศวกรรมศาสตร์มากที่สุด และกำลังศึกษาอยู่ชั้นปีที่ 1 มากที่สุด เข้าศึกษาใน มทส ด้วยวิธีสอบคัดเลือกมากกว่า โควตา และในกลุ่ม โควตาเป็นนักศึกษา โควตา โรงเรียนมากกว่า โควตา จังหวัด และส่วนใหญ่มีผลการเรียนอยู่ระหว่าง 2.00 – 2.49 รายละเอียดดังตารางที่ 4.1

ตารางที่ 4.1 จำนวนและร้อยละของกลุ่มตัวอย่าง จำแนกตามสถานภาพ

สถานภาพ	จำนวน	ร้อยละ
เพศ		
ชาย	103	52.28
หญิง	94	47.72
รวม	197	100.00
กลุ่มสาขาวิชา		
วิศวกรรมศาสตร์	119	60.41
เทคโนโลยีการเกษตร	53	26.90
เทคโนโลยีสารสนเทศ	25	12.69
รวม	197	100.00
ชั้นปีที่ศึกษา		
ชั้นปีที่ 1	129	65.40
ชั้นปีที่ 2	65	33.00
ชั้นปีที่ 3	3	1.52
รวม	197	100.00
วิธีการรับเข้า		
สอบคัดเลือก (entrance)	108	54.82
โควตา	89	45.18
โควตาโรงเรียน	50	25.38
โควตาจังหวัด	39	19.80
รวม	197	100.00
ผลการเรียนเฉลี่ย		
1.50 - 1.99	20	10.15
2.00 - 2.49	134	68.02
2.50 - 2.99	35	17.77
3.00 - 3.49	6	3.05
3.50 - 4.00	2	1.02
รวม	197	100.00

ส่วนที่ 2 ความเชื่อในการเรียนรู้ศัพท์ภาษาอังกฤษ

ในส่วนนี้เป็นการนำเสนอผลการวิเคราะห์ข้อมูลเกี่ยวกับความเชื่อในการเรียนรู้ภาษาอังกฤษ ซึ่งประกอบด้วยความเชื่อเกี่ยวกับการท่องจำความหมายของศัพท์ การเรียนรู้ความหมายของศัพท์จากข้อความ และการศึกษาศัพท์และนำไปใช้ ผลการวิเคราะห์ของแต่ละส่วนมีดังนี้

ความเชื่อเกี่ยวกับการท่องจำความหมายของศัพท์ โดยภาพรวมในการเรียนรู้ศัพท์ภาษาอังกฤษ นักศึกษามีความเชื่อเกี่ยวกับการท่องจำความหมายของศัพท์ในระดับปานกลาง ($\bar{X} = 3.03$) สำหรับในประเด็นย่อยของการท่องจำความหมายศัพท์ที่นักศึกษามีความเชื่อในระดับมากเพียงประเด็นเดียวคือ การทำซ้ำบ่อย ๆ เป็นวิธีที่ดีที่สุดในการจำความหมายศัพท์ ส่วนประเด็นอื่น ๆ นักศึกษามีความเชื่อในระดับปานกลาง สำหรับประเด็นที่นักศึกษามีความเชื่อในระดับน้อยคือ เราต้องจำความหมายจากพจนานุกรมหนึ่งความหมายเสมอ และคำอังกฤษมีความหมายตายตัว

ความเชื่อเกี่ยวกับการเรียนรู้ความหมายของศัพท์จากข้อความ โดยภาพรวมในการเรียนรู้ศัพท์ภาษาอังกฤษนักศึกษามีความเชื่อเกี่ยวกับการเรียนรู้ความหมายของศัพท์จากข้อความในระดับมาก ($\bar{X} = 4.02$) สำหรับในประเด็นย่อยนักศึกษามีความเชื่อเกี่ยวกับการเรียนรู้ความหมายของศัพท์จากข้อความในระดับมากทุกประเด็น โดยประเด็นที่มีค่าเฉลี่ยสูงสุดคือ สามารถรู้ศัพท์เพิ่มขึ้น โดยการอ่าน รองลงมาคือ การอ่านทำให้เรียนรู้ความหมายของศัพท์ได้จำนวนมาก และความเชื่อที่อยู่ในระดับมากแต่มีค่าเฉลี่ยต่ำกว่าประเด็นอื่นคือ ถ้าเราเห็นศัพท์คำใดในข้อความที่ต่างกันหลายครั้ง เราจะรู้ความหมายของคำนั้นได้

ความเชื่อเกี่ยวกับการศึกษาศัพท์และนำไปใช้ โดยภาพรวมในการเรียนรู้ศัพท์ภาษาอังกฤษ นักศึกษามีความเชื่อเกี่ยวกับการศึกษาศัพท์และนำไปใช้ในระดับมาก ($\bar{X} = 4.00$) สำหรับในประเด็นย่อยนักศึกษามีความเชื่อเกี่ยวกับการศึกษาศัพท์และนำไปใช้ในระดับมากทุกประเด็น โดยประเด็นที่มีค่าเฉลี่ยสูงสุดคือ อย่างน้อยที่สุดที่ผู้เรียนควรรู้เกี่ยวกับศัพท์คือ รูปคำ ความหมายและการใช้คำนั้น รองลงมาคือ การใช้ภาษาในการพูด ฟัง อ่าน เขียน สำคัญกว่าการท่องจำศัพท์ และความเชื่อที่อยู่ในระดับมากแต่มีค่าเฉลี่ยต่ำกว่าประเด็นอื่น ๆ คือ กล่าวได้ว่าเรารู้ศัพท์คำนั้นแล้วเมื่อเราใช้ศัพท์คำนั้น

แสดงให้เห็นว่า ความเชื่อในการเรียนรู้ศัพท์ภาษาอังกฤษว่า เกิดจากการเรียนรู้ความหมายศัพท์จากข้อความ มากกว่าที่จะเกิดจากการศึกษาศัพท์และนำไปใช้ และการท่องจำความหมายของศัพท์

รายละเอียดของผลการวิเคราะห์แสดงในตารางที่ 4.2

ตารางที่ 4.2 ค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน และระดับความเชื่อเกี่ยวกับการเรียนรู้ศัพท์ภาษาอังกฤษ จำแนกตามประเภทของความเชื่อ

ประเด็น	\bar{X}	S.D.	ระดับความเชื่อ
การท่องจำความหมายของศัพท์	3.03	0.52	ปานกลาง
1. การทำซ้ำบ่อย ๆ คือวิธีที่ดีที่สุดในการจำความหมายศัพท์	4.28	0.79	มาก
2. เมื่อจำคำแปลศัพท์ภาษาอังกฤษที่เป็นภาษาไทยได้ แสดงว่ารู้ศัพท์ภาษาอังกฤษแล้ว	3.30	0.89	ปานกลาง
3. การเรียนภาษาต่างประเทศได้ดีต้องมีความจำดี	3.29	0.95	ปานกลาง
4. เราจะเรียนรู้ศัพท์ได้มาก ๆ โดยการจำทีละคำ	3.11	0.94	ปานกลาง
5. การจำความหมายศัพท์ได้ถือว่าได้เรียนรู้ศัพท์นั้นเรียบร้อยแล้ว	3.04	0.98	ปานกลาง
6. วิธีจำศัพท์ที่ดีที่สุดคือท่องศัพท์จากบัญชีศัพท์หรือจากพจนานุกรม	2.90	0.93	ปานกลาง
7. เราต้องจำความหมายจากพจนานุกรมหนึ่งความหมายเสมอ	2.23	1.08	น้อย
8. คำอังกฤษมีความหมายตายตัว	2.05	1.03	น้อย
การเรียนรู้ความหมายศัพท์จากข้อความ	4.02	0.58	มาก
9. เราสามารถรู้ศัพท์เพิ่มขึ้น โดยการอ่าน	4.25	0.70	มาก
10. การอ่านทำให้เรียนรู้ความหมายศัพท์ได้จำนวนมาก	4.18	0.74	มาก
11. การเดาความหมายศัพท์จากข้อความเป็นวิธีเรียนรู้ศัพท์ที่ดีที่สุดวิธีหนึ่ง	3.86	0.87	มาก
12. ถ้าเราเห็นศัพท์คำใดในข้อความที่ต่างกันหลายครั้ง เราจะรู้ความหมายของคำนั้นได้	3.80	0.81	มาก
การศึกษาศัพท์และนำไปใช้	4.00	0.62	มาก
13. อย่างน้อยที่สุดที่ผู้เรียนควรรู้เกี่ยวกับศัพท์คือ รูปคำ ความหมายและการใช้คำนั้น	4.16	0.77	มาก
14. การใช้ภาษาในการพูด ฟัง อ่าน เขียน สำคัญกว่าการท่องจำศัพท์	4.04	0.94	มาก
15. เราควรฝึกใช้ศัพท์คำนั้นจึงจะถือว่ารู้ศัพท์คำนั้น	3.92	0.77	มาก
16. กล่าวได้ว่าเรารู้ศัพท์คำนั้นแล้วเมื่อเราใช้ศัพท์คำนั้น	3.85	0.95	มาก

ส่วนที่ 3 กลวิธีในการเรียนรู้ศัพท์ภาษาอังกฤษ

ในส่วนนี้เป็นการนำเสนอผลการวิเคราะห์เกี่ยวกับกลวิธีการเรียนรู้ศัพท์ภาษาอังกฤษ ประกอบด้วย 7 กลวิธี คือ การเรียนรู้ด้วยตนเอง กลวิธีในการเดา กลวิธีในการใช้พจนานุกรม กลวิธีการจดบันทึก กลวิธีการจำ: ซ้อมบ่อย ๆ กลวิธีการจำ: ใส่รหัส และกลวิธีกระตุ้น ในแต่ละกลวิธีมีรายละเอียดดังนี้

3.1 การเรียนรู้ด้วยตัวเอง

การเรียนรู้ด้วยตัวเองแบ่งออกเป็น 2 ประเภท คือ ความสนใจเฉพาะ และการริเริ่มด้วยตนเอง ผลการวิเคราะห์ของแต่ละประเภทมีดังนี้

ความสนใจเฉพาะ โดยภาพรวมนักศึกษาเรียนรู้ด้วยตนเองเนื่องจากความสนใจเฉพาะอยู่ในระดับปานกลาง ($\bar{X} = 3.46$) เมื่อพิจารณาในประเด็นย่อยพบว่า อยู่ในระดับมาก 4 ประเด็น และอยู่ในระดับปานกลาง 3 ประเด็น โดยประเด็นที่มีค่าเฉลี่ยสูงสุดคือ รู้ว่าควรค้นความหมายของศัพท์ที่รู้สึกสนใจ ส่วนประเด็นที่มีค่าเฉลี่ยต่ำสุดเมื่อเทียบกับประเด็นอื่น ๆ คือ จดบันทึกศัพท์ที่ดูเหมือนจะมีความสำคัญสำหรับข้าพเจ้า

การริเริ่มด้วยตนเอง โดยภาพรวมนักศึกษาเรียนรู้ด้วยตนเองด้วยการริเริ่มด้วยตนเองอยู่ในระดับปานกลาง ($\bar{X} = 2.94$) เมื่อพิจารณาในประเด็นย่อยพบว่า อยู่ในระดับมากเพียงประเด็นเดียว อยู่ในระดับปานกลาง 2 ประเด็น และอยู่ในระดับน้อย 2 ประเด็น ประเด็นที่มีค่าเฉลี่ยสูงสุดคือ การใช้วิธีการต่าง ๆ เพื่อให้เข้าใจศัพท์ที่ยังเข้าใจไม่แจ่มแจ้ง ส่วนประเด็นที่มีค่าเฉลี่ยต่ำสุดเมื่อเทียบกับประเด็นอื่น ๆ คือ มักไม่สนใจคำศัพท์ต่าง ๆ ที่อาจารย์ไม่อธิบายในชั้นเรียน

แสดงให้เห็นว่า กลวิธีการเรียนรู้ด้วยตนเองนั้น เกิดจากความสนใจเฉพาะมากกว่าการริเริ่มด้วยตนเอง โดยในความสนใจเฉพาะที่ทำให้นักศึกษาเกิดการเรียนด้วยตนเองนั้น เกิดจากการที่นักศึกษารู้ว่าควรค้นความหมายของศัพท์ที่นักศึกษารู้สึกสนใจมากกว่าประเด็นอื่น ๆ สำหรับการริเริ่มด้วยตนเองนั้น เกิดจากการที่นักศึกษาใช้วิธีการต่าง ๆ เพื่อให้เข้าใจศัพท์ที่ข้าพเจ้าไม่เข้าใจอย่างแจ่มแจ้งมากกว่าประเด็นอื่น ๆ

รายละเอียดของผลการวิเคราะห์ แสดงในตารางที่ 4.3

ตารางที่ 4.3 ค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน และระดับของการเรียนรู้ด้วยตนเอง จำแนกตามประเภทของการเรียนรู้ด้วยตนเอง

ประเด็น	\bar{X}	S.D.	ระดับการเรียนรู้ด้วยตนเอง
ความสนใจเฉพาะ	3.46	0.52	ปานกลาง
1. ข้าพเจ้ารู้ว่าควรค้นความหมายของศัพท์ที่ข้าพเจ้ารู้สึกสนใจ	3.86	0.94	มาก
2. ข้าพเจ้ารู้ว่าเมื่อใดศัพท์ใหม่ หรือวลีใหม่จำเป็นสำหรับความเข้าใจเนื้อเรื่อง	3.55	0.73	มาก
3. ข้าพเจ้ารู้สึกว่าข้าพเจ้าเดาความหมายศัพท์คำใดได้ และเดาคำใดไม่ได้	3.54	0.85	มาก
4. ข้าพเจ้ารู้ว่าศัพท์คำใดที่ข้าพเจ้าจำเป็นต้องรู้	3.51	0.81	มาก
5. เมื่อเห็นคำศัพท์ใหม่หรือวลีใหม่ ข้าพเจ้ารู้แน่ชัดว่าข้าพเจ้าจำเป็นต้องจำหรือไม่	3.28	0.88	ปานกลาง
6. ข้าพเจ้ารู้ว่าจะใช้ตัวนะความหมายตัวใดในการเดาความหมายศัพท์คำใดคำหนึ่ง	3.26	0.79	ปานกลาง
7. ข้าพเจ้าจดบันทึกศัพท์ที่ดูเหมือนจะมีความสำคัญสำหรับข้าพเจ้า	3.22	1.03	ปานกลาง
การริเริ่มด้วยตนเอง	2.94	0.61	ปานกลาง
8. ข้าพเจ้าใช้วิธีการต่าง ๆ เพื่อให้เข้าใจศัพท์ที่ข้าพเจ้ายังเข้าใจไม่แจ่มแจ้ง	3.67	0.92	มาก
9. นอกจากตำราเรียน ข้าพเจ้าอ่านหนังสืออื่น ๆ ที่ข้าพเจ้าสนใจ	3.44	1.09	ปานกลาง
10. ข้าพเจ้าสนใจเฉพาะสิ่งที่เกี่ยวข้องกับการสอนโดยตรง	2.83	1.15	ปานกลาง
11. ข้าพเจ้าจะไม่เรียนรู้สิ่งที่อาจารย์ภาษาอังกฤษไม่บอกให้เรียน	2.39	1.04	น้อย
12. ข้าพเจ้ามักไม่สนใจคำศัพท์ต่าง ๆ ที่อาจารย์ไม่อธิบายในชั้นเรียน	2.36	1.11	น้อย

3.2 กลวิธีในการเดา

กลวิธีในการเดาแบ่งออกเป็น 2 ประเภท คือ การใช้ข้อความเดิม (ข้อความกว้าง ๆ) และการใช้ตัวนะในทางภาษา (ข้อความใกล้เคียง) ซึ่งในแต่ละประเภทมีผลการวิเคราะห์ดังนี้

การใช้ข้อความเดิม (ข้อความกว้าง ๆ) โดยภาพรวมนักศึกษาจะใช้กลวิธีในการเดาจากการใช้ข้อความเดิม ๆ (ข้อความกว้าง ๆ) ในระดับมาก ($\bar{X} = 3.80$) เมื่อพิจารณาในประเด็นย่อย พบว่า ทุกประเด็นอยู่ในระดับมาก โดยประเด็นที่มีค่าเฉลี่ยสูงสุดคือ เมื่อเดาความหมายศัพท์คำใดใช้ความรู้เกี่ยวกับหัวข้อนั้นประกอบ สำหรับประเด็นที่มีค่าเฉลี่ยต่ำสุดคือ เมื่อเดาความหมายศัพท์คำใด ข้าพเจ้าจะดูวิธีการใช้เหตุผลในการเขียนภายในข้อความ

การใช้ตัวนะในทางภาษา (ข้อความใกล้เคียง) โดยภาพรวมนักศึกษาจะใช้กลวิธีในการเดาจากการใช้ตัวนะในทางภาษา (ข้อความใกล้เคียง) ในระดับมาก ($\bar{X} = 3.53$) เมื่อพิจารณาในประเด็นย่อย พบว่า มี 3 ประเด็นที่อยู่ในระดับมาก ส่วนอีก 2 ประเด็นอยู่ในระดับปานกลาง โดยประเด็นที่มีค่าเฉลี่ยสูงสุดคือ การตรวจสอบความหมายของคำศัพท์ที่เดาจากข้อความใกล้เคียงเพื่อดูว่าความหมายนั้นเข้ากันได้หรือไม่ สำหรับประเด็นที่มีค่าเฉลี่ยต่ำสุดคือ เมื่อเดาความหมายศัพท์ใดจะวิเคราะห์โครงสร้างของคำ (เช่น อุปสรรค รากศัพท์ ปัจจัย)

แสดงให้เห็นว่า กลวิธีในการเดาเกิดจากการใช้ความรู้เดิม (ข้อความกว้าง ๆ) มากกว่าการใช้ตัวนะทางภาษา (ข้อความใกล้เคียง) โดยการใช้ความรู้เดิม (ข้อความกว้าง ๆ) จะใช้เมื่อเดาความหมายศัพท์คำใดใช้ความรู้เกี่ยวกับหัวข้อนั้นประกอบมากกว่าอย่างอื่น สำหรับการ ใช้ตัวนะทางภาษา (ข้อความใกล้เคียง) จะใช้การตรวจสอบความหมายของคำศัพท์ที่เดาจากข้อความใกล้เคียงเพื่อดูว่าความหมายนั้นเข้ากันได้หรือไม่มากกว่าอย่างอื่น

รายละเอียดของผลการวิเคราะห์แสดงในตารางที่ 4.4

ตารางที่ 4.4 ค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน และระดับของกลวิธีในการเดา จำแนกตามประเภทของการเดา

ประเด็น	\bar{X}	S.D.	ระดับกลวิธีในการเดา
การใช้ความรู้เดิม (ข้อความกว้าง ๆ)	3.80	0.61	มาก
1. เมื่อเดาความหมายศัพท์คำใด ข้าพเจ้าใช้ความรู้เกี่ยวกับหัวข้อนั้นประกอบ	3.93	0.85	มาก
2. ข้าพเจ้าตรวจสอบความหมายที่เดาจากข้อความทั้งหมดเพื่อดูความหมายคำนั้นเข้ากันได้กับเนื้อเรื่องหรือไม่	3.87	0.80	มาก
3. ข้าพเจ้ามองหาคำ หรือสำนวนภาษาต่าง ๆ ในเนื้อเรื่องที่จะสนับสนุนการเดาความหมายของศัพท์ใหม่	3.85	0.90	มาก
4. ข้าพเจ้ามองหาคำจำกัดความ หรือข้อความที่มีความหมายคล้ายกันในเรื่องที่จะสนับสนุนการเดาความหมายศัพท์ใหม่	3.83	0.89	มาก
5. ข้าพเจ้าใช้ตัวแนะต่าง ๆ และพยายามอีกครั้งเมื่อเดาความหมายคำใดไม่ออก	3.80	0.82	มาก
6. เมื่อเดาความหมายศัพท์คำใด ข้าพเจ้าจะใช้สามัญสำนึกและความรู้ทั่วไปของข้าพเจ้า	3.77	0.77	มาก
7. เมื่อเดาความหมายศัพท์คำใด ข้าพเจ้าจะดูวิธีการใช้เหตุผลในการเขียนภายในข้อความ	3.59	0.83	มาก
การใช้ตัวแนะในทางภาษา (ข้อความใกล้เคียง)	3.53	0.65	มาก
8. ข้าพเจ้าตรวจสอบความหมายของคำศัพท์ที่เดาจากข้อความใกล้เคียงเพื่อดูว่าความหมายนั้นเข้ากันได้หรือไม่	3.78	0.85	มาก
9. เมื่อเดาความหมายศัพท์ ข้าพเจ้ามองหาตัวอย่างประกอบในข้อความ	3.77	0.83	มาก
10. เมื่อเดาความหมายศัพท์ใด ข้าพเจ้าจะดูชนิดของคำ (เช่น นามกริยา) ของศัพท์คำนั้น	3.51	0.98	มาก
11. เมื่อเดาความหมายของศัพท์ ข้าพเจ้าใช้โครงสร้างทางไวยากรณ์ของประโยคเป็นหลัก	3.42	0.93	ปานกลาง
12. เมื่อเดาความหมายศัพท์ใด ข้าพเจ้าจะวิเคราะห์โครงสร้างของคำ (เช่น อุปสรรค รากศัพท์ ปัจจัย)	3.19	0.99	ปานกลาง

3.3 กลวิธีการใช้พจนานุกรม

กลวิธีการใช้พจนานุกรมแบ่งออกเป็น 3 ประเภท คือ การใช้พจนานุกรมในการอ่านเพื่อความเข้าใจ การใช้พจนานุกรมกว้างขึ้น และกลวิธีค้นหาความหมายของศัพท์ ซึ่งในแต่ละประเภทมีผลการวิเคราะห์ดังนี้

การใช้พจนานุกรมในการอ่านเพื่อความเข้าใจ โดยภาพรวมนักศึกษาจะใช้กลวิธีการใช้พจนานุกรมในการอ่านเพื่อความเข้าใจในระดับมาก ($\bar{X} = 4.06$) เมื่อพิจารณาในประเด็นย่อย พบว่าทุกประเด็นอยู่ในระดับมาก โดยประเด็นที่มีค่าเฉลี่ยสูงสุดคือ เมื่อต้องการยืนยันว่าเราความหมายคำใดถูกหรือไม่ ข้าพเจ้าจะค้นหาในพจนานุกรม สำหรับประเด็นที่มีค่าเฉลี่ยต่ำสุดคือ ข้าพเจ้าค้นหาความหมายของศัพท์ต่าง ๆ ที่จะทำให้เข้าใจความหมายประโยคหรือ paragraph เมื่อคำเหล่านั้นมีอยู่ในประโยคหรือ paragraph นั้น ๆ

การใช้พจนานุกรมกว้างขึ้น โดยภาพรวมนักศึกษาจะใช้กลวิธีการใช้พจนานุกรมกว้างขึ้นในระดับมาก ($\bar{X} = 3.62$) เมื่อพิจารณาในประเด็นย่อย พบว่า มี 5 ประเด็นที่อยู่ในระดับมาก ส่วนอีก 2 ประเด็นอยู่ในระดับปานกลาง โดยประเด็นที่มีค่าเฉลี่ยสูงสุดคือ เมื่ออยากรู้มากขึ้นเกี่ยวกับศัพท์ที่รู้ความหมายบ้างแล้วจะค้นหาจากพจนานุกรม สำหรับประเด็นที่มีค่าเฉลี่ยต่ำสุดคือ จะจดบันทึกเมื่อต้องการช่วยให้สามารถแยกความหมายของคำ 2 คำหรือมากกว่า

กลวิธีค้นหาความหมายของศัพท์ โดยภาพรวมนักศึกษาจะใช้กลวิธีการใช้พจนานุกรมค้นหาความหมายศัพท์ในระดับมาก ($\bar{X} = 3.92$) เมื่อพิจารณาในประเด็นย่อย พบว่า ทุกประเด็นที่อยู่ในระดับมาก โดยประเด็นที่มีค่าเฉลี่ยสูงสุดคือ ศัพท์ใหม่มีการผันคำจะตัดส่วนผันคำออกเพื่อให้ได้คำดั้งเดิม เช่นคำว่า (wanted จะดู want) สำหรับประเด็นที่มีค่าเฉลี่ยต่ำสุดคือ ถ้าศัพท์ใหม่ดูเหมือนจะเป็นคำที่มีการผันแบบไม่ปกติ (เช่น stood ที่มาจาก stand) จะหาคำที่อยู่ใกล้เคียง

แสดงให้เห็นว่า กลวิธีการใช้พจนานุกรม นักศึกษาจะใช้พจนานุกรมในการอ่านเพื่อความเข้าใจมากกว่า การค้นหาความหมายของศัพท์ และการใช้พจนานุกรมกว้างมากขึ้น

รายละเอียดของผลการวิเคราะห์แสดงในตารางที่ 4.5

ตารางที่ 4.5 ค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน และระดับของกลวิธีการใช้พจนานุกรม จำแนกตามประเภทของการใช้พจนานุกรม

ประเด็น	\bar{X}	S.D.	ระดับกลวิธีการใช้พจนานุกรม
การใช้พจนานุกรมในการอ่านเพื่อความเข้าใจ	4.06	0.71	มาก
1. เมื่อต้องการยืนยันว่าเดาความหมายคำใดถูกหรือไม่ ข้าพเจ้าจะค้นหาในพจนานุกรม	4.20	0.89	มาก
2. เมื่อพบคำที่ไม่คุ้นบ่อย ๆ ข้าพเจ้าจะค้นหาความหมายของคำนั้นในพจนานุกรม	4.12	1.00	มาก
3. เมื่อคำใดเป็นเหตุให้ข้าพเจ้าไม่เข้าใจความหมายของประโยคทั้งประโยค หรือทั้งอนุเจจ (paragraph) ข้าพเจ้าจะค้นหาความหมายของศัพท์นั้นในพจนานุกรม	4.05	0.91	มาก
4. ข้าพเจ้าค้นหาความหมายของศัพท์ต่าง ๆ ที่จะทำให้เข้าใจความหมายประโยคหรือ paragraph เมื่อคำเหล่านั้นมีอยู่ในประโยคหรือ paragraph นั้น ๆ	3.86	0.87	มาก
การใช้พจนานุกรมกว้างมากขึ้น	3.62	0.71	มาก
5. เมื่ออยากรู้มากขึ้นเกี่ยวกับศัพท์ที่ข้าพเจ้ารู้ความหมายบ้างแล้ว ข้าพเจ้าจะค้นหาจากพจนานุกรม	3.93	0.97	มาก
6. ข้าพเจ้าใช้พจนานุกรมเพื่อค้นหาความหมายศัพท์ต่าง ๆ ที่แตกต่างกันในรายละเอียด	3.78	1.01	มาก
7. เมื่อข้าพเจ้าไม่รู้ว่าคำนั้นใช้อย่างไร ข้าพเจ้าจะค้นหาจากพจนานุกรม	3.75	1.00	มาก
8. ข้าพเจ้าดูตัวอย่างการใช้คำเมื่อข้าพเจ้าค้นหาความหมายคำศัพท์ในพจนานุกรม	3.72	0.94	มาก
9. เมื่อค้นคำศัพท์ในพจนานุกรมข้าพเจ้าจะอ่านประโยคตัวอย่างที่ใช้คำนั้นในความหมายต่างๆ กัน	3.53	0.97	มาก
10. ข้าพเจ้ามองหาวลีหรือสำนวนการใช้ภาษาที่รับคำที่ข้าพเจ้าค้นหา	3.40	0.93	ปานกลาง
11. ข้าพเจ้าจะจดบันทึกเมื่อต้องการช่วยให้ตัวเองสามารถแยกความหมายของคำ 2 คำหรือมากกว่า	3.27	1.06	ปานกลาง

ตารางที่ 4.5 (ต่อ)

ประเด็น	\bar{X}	S.D.	ระดับกลวิธีการใช้ พจนานุกรม
กลวิธีค้นหาความหมายของศัพท์	3.92	0.74	มาก
12. ศัพท์ใหม่มีการผันคำ ข้าพเจ้าจะคัดส่วนผันคำออกเพื่อให้ได้คำ ดั้งเดิม เช่นคำว่า (wanted จะดู want)	4.09	0.94	มาก
13. ถ้าศัพท์ใหม่ที่กำลังค้นหาดูเหมือนจะมีอุปสรรค ปังจ๊อ ข้าพเจ้า จะลองดูคำที่เป็นรากศัพท์	4.08	0.91	มาก
14. (เช่น standing จะดู stand)			
15. ถ้าศัพท์ใหม่ดูเหมือนจะเป็นคำที่มีการผันแบบไม่ปกติ (เช่น stood ที่มาจาก stand) ข้าพเจ้าจะหาคำที่อยู่ใกล้เคียง	3.58	1.00	มาก

3.4 กลวิธีจดบันทึก

กลวิธีจดบันทึกแบ่งออกเป็น 2 ประเภท คือ กลวิธีจดบันทึกแบบอิงความหมาย และกลวิธีจดบันทึกแบบอิงการใช้ ซึ่งในแต่ละประเภทมีผลการวิเคราะห์ดังนี้

กลวิธีจดบันทึกแบบอิงความหมาย โดยภาพรวมนักศึกษาจะใช้กลวิธีการจดบันทึกแบบอิงความหมายในระดับปานกลาง ($\bar{X} = 3.38$) เมื่อพิจารณาในประเด็นย่อย พบว่า มี 2 ประเด็นอยู่ในระดับมาก และ 3 ประเด็นอยู่ในระดับปานกลาง โดยประเด็นที่มีค่าเฉลี่ยสูงสุดคือ บันทึกความหมายของคำใหม่ เมื่อสนใจคำนั้นเป็นการส่วนตัว สำหรับประเด็นที่มีค่าเฉลี่ยต่ำสุดคือ บันทึกคำที่มีความหมายเหมือนกันและความหมายตรงข้ามกันในสมุดบันทึก

กลวิธีจดบันทึกแบบอิงการใช้ โดยภาพรวมนักศึกษาจะใช้กลวิธีจดบันทึกแบบอิงการใช้ในระดับปานกลาง ($\bar{X} = 3.04$) เมื่อพิจารณาในประเด็นย่อย พบว่า ทุกประเด็นที่อยู่ในระดับปานกลาง โดยประเด็นที่มีค่าเฉลี่ยสูงสุดคือ จดบันทึกเมื่อพบสำนวนหรือวลีที่มีประโยชน์ สำหรับประเด็นที่มีค่าเฉลี่ยต่ำสุดคือ จดบันทึกตัวอย่างที่แสดงการใช้คำที่ค้นหา

แสดงให้เห็นว่า กลวิธีการจดบันทึก นักศึกษาจะใช้กลวิธีจดบันทึกแบบอิงความหมายมากกว่ากลวิธีจดบันทึกแบบอิงการใช้ โดยกลวิธีจดบันทึกแบบอิงความหมายวิธีที่ใช้มากกว่าวิธีอื่น ๆ คือ บันทึกความหมายของคำใหม่ เมื่อสนใจคำนั้นเป็นการส่วนตัว ส่วนกลวิธีการจดบันทึกแบบอิงการใช้จะใช้วิธีจดบันทึกเมื่อพบสำนวนหรือวลีที่มีประโยชน์มากกว่าวิธีอื่น ๆ

รายละเอียดของผลการวิเคราะห์แสดงในตารางที่ 4.6

ตารางที่ 4.6 ค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน และระดับของกลวิธีจดบันทึก จำแนกตามประเภทของ
กลวิธีจดบันทึก

ประเด็น	\bar{X}	S.D.	ระดับความเชื่อ
กลวิธีจดบันทึกแบบอิงความหมาย	3.38	0.84	ปานกลาง
1. ข้าพเจ้าบันทึกความหมายของคำใหม่ เมื่อข้าพเจ้าสนใจคำนั้นเป็นการส่วนตัว	3.63	1.02	มาก
2. ข้าพเจ้าบันทึกความหมายของคำใหม่ เมื่อข้าพเจ้าคิดว่าคำนั้นใช้กันยาก	3.60	1.05	มาก
3. ข้าพเจ้าบันทึกคำที่มีความหมายเหมือนกันเป็นภาษาอังกฤษหรือคำอธิบายเกี่ยวกับคำที่ข้าพเจ้า	3.29	1.06	ปานกลาง
4. ค้นหาความหมาย			
5. ข้าพเจ้าจดทั้งคำแปลภาษาไทยและพ้องความหมายภาษาอังกฤษของศัพท์ที่ค้น	3.22	1.10	ปานกลาง
6. ข้าพเจ้าบันทึกคำที่มีความหมายเหมือนกันและความหมายตรงข้ามกันในสมุดบันทึก	3.14	1.11	ปานกลาง
กลวิธีจดบันทึกแบบอิงการใช้	3.04	0.83	ปานกลาง
7. ข้าพเจ้าจดบันทึกเมื่อพบสำนวนหรือวลีที่มีประโยชน์	3.33	1.09	ปานกลาง
8. เมื่อข้าพเจ้าพบคำที่ค้นหา ข้าพเจ้าจะจดบันทึกกลุ่มคำที่ใช้คำนั้นด้วย (เช่น so as to หรือ by accident)	3.05	0.96	ปานกลาง
9. เมื่อข้าพเจ้าค้นหาศัพท์ ข้าพเจ้าจะจดบันทึกข้อมูลทางไวยากรณ์ของศัพท์นั้นด้วย	2.90	1.04	ปานกลาง
10. ข้าพเจ้าจดบันทึกตัวอย่างที่แสดงการใช้คำที่ข้าพเจ้าค้นหา	2.88	1.07	ปานกลาง

3.5 กลวิธีความจำ : ซ้อมบ่อย ๆ

กลวิธีความจำ: ซ้อมบ่อย ๆ แบ่งออกเป็น 3 ประเภท คือ การใช้บัญชีคำ การทำซ้ำด้วยปากเปล่า และการทำซ้ำด้วยการดู ซึ่งในแต่ละประเภทมีผลการวิเคราะห์ดังนี้

การใช้บัญชีคำ โดยภาพรวมนักศึกษาจะใช้กลวิธีความจำ : ซ้อมบ่อย ๆ ประเภทการใช้บัญชีคำในระดับปานกลาง ($\bar{X} = 2.67$) เมื่อพิจารณาในประเด็นย่อย 6 ประเด็น พบว่า เกือบทุกประเด็นอยู่ในระดับปานกลาง และมี 1 ประเด็นอยู่ในระดับน้อย โดยประเด็นที่มีค่าเฉลี่ยสูงสุดคือ ทำบัญชีคำศัพท์ใหม่ที่พบ สำหรับประเด็นที่มีค่าเฉลี่ยต่ำสุดคือ ทำบัตรบัญชีคำศัพท์และพกดาคัดวลตลอดเวลา

การทำซ้ำด้วยปากเปล่า โดยภาพรวมนักศึกษาจะใช้กลวิธีความจำ : ซ้อมบ่อย ๆ ประเภทการทำซ้ำด้วยปากเปล่าในระดับมาก ($\bar{X} = 3.52$) เมื่อพิจารณาในประเด็นย่อย 3 ประเด็น พบว่า มีเพียงประเด็นเดียวที่อยู่ในระดับมาก และอยู่ในระดับปานกลาง 2 ประเด็น โดยประเด็นที่มีค่าเฉลี่ยสูงสุดคือ การออกเสียงคำใหม่ด้วยตัวเองมีผลดีพอที่จะทำให้จำคำนั้นได้ สำหรับประเด็นที่มีค่าเฉลี่ยต่ำสุดคือ เมื่อพยายามจำคำใดคำหนึ่งจะออกเสียงซ้ำ ๆ ดัง ๆ

การทำซ้ำด้วยการดู โดยภาพรวมนักศึกษาจะใช้กลวิธีความจำ : ซ้อมบ่อย ๆ ประเภทการทำซ้ำด้วยการดูในระดับมาก ($\bar{X} = 3.55$) เมื่อพิจารณาในประเด็นย่อย 3 ประเด็น พบว่า มี 2 ประเด็นอยู่ในระดับมาก และ 1 ประเด็นอยู่ในระดับปานกลาง โดยประเด็นที่มีค่าเฉลี่ยสูงสุดคือ เมื่อพยายามจำคำใดคำหนึ่งจะเขียนคำนั้นซ้ำกันหลายครั้ง สำหรับประเด็นที่มีค่าเฉลี่ยต่ำสุดคือ จะจำตัวอักษรที่เป็นตัวสะกดของศัพท์นั้น

แสดงให้เห็นว่า กลวิธีความจำ : ซ้อมบ่อย ๆ นักศึกษาจะใช้กลวิธีความจำแบบการทำซ้ำด้วยการดู มากกว่า การทำซ้ำด้วยปากเปล่า และการใช้บัญชีคำตามลำดับ โดยกลวิธีในการทำซ้ำด้วยการดูจะใช้กลวิธีเขียนคำนั้นซ้ำกันหลายครั้งเมื่อพยายามจำคำใดคำหนึ่งมากกว่าวิธีอื่น สำหรับกลวิธีในการทำซ้ำด้วยปากเปล่านั้นจะใช้กลวิธีการออกเสียงคำใหม่ด้วยตัวเองมีผลดีพอที่จะทำให้จำคำนั้นได้มากกว่าวิธีอื่น ๆ ส่วนการใช้บัญชีคำจะใช้กลวิธีทำบัญชีคำศัพท์ใหม่ที่พบมากกว่าวิธีอื่น ๆ

รายละเอียดของผลการวิเคราะห์แสดงในตารางที่ 4.7

ตารางที่ 4.7 ค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน และระดับของกลวิธีความจำ จำแนกตามประเภทของ
กลวิธีความจำ: ซ้อมบ่อย ๆ

ประเด็น	\bar{X}	S.D.	ระดับกลวิธีความจำ
การใช้บัญชี	2.67	0.90	มาก
1. ข้าพเจ้าทำบัญชีคำศัพท์ใหม่ที่ข้าพเจ้าพบ	2.89	1.06	ปานกลาง
2. ข้าพเจ้าเขียนศัพท์ใหม่บนคั่นหนึ่งของบัตรอีกด้านหนึ่งเขียนคำอธิบายศัพท์นั้น	2.75	1.14	ปานกลาง
3. ข้าพเจ้าหั่นคู่มือบัญชีศัพท์บ่อย ๆ จนแน่ใจว่า เข้าใจศัพท์ในบัญชีทุกตัว	2.73	1.11	ปานกลาง
4. ข้าพเจ้าทบทวนศัพท์ใหม่ที่จำได้โดยสม่ำเสมอ	2.71	1.02	ปานกลาง
5. ข้าพเจ้าเก็บรักษาบัญชีศัพท์ใหม่ที่ทำขึ้น	2.70	1.05	ปานกลาง
6. ข้าพเจ้าทำบัตรบัญชีคำศัพท์และพกติดตัวตลอดเวลา	2.25	1.08	น้อย
การทำซ้ำด้วยปากเปล่า	3.52	0.82	มาก
7. การออกเสียงคำใหม่ด้วยตัวเองมีผลดีพอที่จะทำให้ข้าพเจ้าจำคำนั้นได้	3.73	1.00	มาก
8. เมื่อพยายามจำคำใดคำหนึ่ง ข้าพเจ้าจะออกเสียงคำนั้นในใจ	3.46	1.08	ปานกลาง
9. เมื่อพยายามจำคำใดคำหนึ่ง ข้าพเจ้าออกเสียงซ้ำ ๆ ดัง ๆ	3.37	1.11	ปานกลาง
การทำซ้ำด้วยการดู	3.55	0.90	มาก
10. เมื่อพยายามจำคำใดคำหนึ่ง ข้าพเจ้าจะเขียนคำนั้นซ้ำกันหลายครั้ง	3.63	1.06	มาก
11. ข้าพเจ้าเขียนทั้งศัพท์ใหม่และคำแปลภาษาไทยหลายครั้งเพื่อให้จำได้	3.56	1.08	มาก
12. ข้าพเจ้าจะจำตัวอักษรที่เป็นตัวสะกดของศัพท์นั้น	3.45	1.06	ปานกลาง

3.6 กลวิธีการจำ: ใสรหัส

กลวิธีความจำ: ใสรหัส แบ่งออกเป็น 7 ประเภท คือ การหาความสัมพันธ์ การสร้างภาพลักษณ์ การสร้างอักษรลักษณ์ การจำด้วยการฟัง โครงสร้างคำ การจำโดยอาศัยความหมาย และการจำโดยอาศัยข้อความ ซึ่งในแต่ละประเภทมีผลการวิเคราะห์ดังนี้

การหาความสัมพันธ์ โดยภาพรวมนักศึกษาจะใช้กลวิธีความจำ: ใสรหัส ประเภทการหาความสัมพันธ์ในระดับปานกลาง ($\bar{X} = 2.99$) เมื่อพิจารณาในประเด็นย่อย 4 ประเด็น พบว่า ทุกประเด็นอยู่ในระดับปานกลาง โดยประเด็นที่มีค่าเฉลี่ยสูงสุดคือ การจำคำศัพท์ใหม่เป็นกลุ่ม โดยแต่ละคำในกลุ่มสะกดคล้ายกัน สำหรับประเด็นที่มีค่าเฉลี่ยต่ำสุดคือ แต่งประโยคเป็นภาษาไทยเมื่อเชื่อมคำใหม่กับคำที่รู้อยู่แล้ว

การสร้างภาพลักษณ์ โดยภาพรวมนักศึกษาจะใช้กลวิธีความจำ: ใสรหัส ประเภทการสร้างภาพลักษณ์ในระดับปานกลาง ($\bar{X} = 3.13$) เมื่อพิจารณาในประเด็นย่อย 3 ประเด็น พบว่า มีเพียงประเด็นเดียวที่อยู่ในระดับมาก และอยู่ในระดับปานกลาง 2 ประเด็น โดยประเด็นที่มีค่าเฉลี่ยสูงสุดคือ การออกเสียงคำใหม่ด้วยตัวเองมีผลดีพอที่จะทำให้จำคำนั้นได้ สำหรับประเด็นที่มีค่าเฉลี่ยต่ำสุดคือ เพื่อให้จำศัพท์ได้จะแสดงท่าทางประกอบ

การสร้างอักษรลักษณ์ โดยภาพรวมนักศึกษาจะใช้กลวิธีความจำ: ใสรหัส ประเภทการสร้างอักษรลักษณ์ในระดับปานกลาง ($\bar{X} = 3.32$) เมื่อพิจารณาในประเด็นย่อย 3 ประเด็น พบว่า มี 1 ประเด็น ที่อยู่ในระดับมาก ส่วนอีก 2 ประเด็นอยู่ในระดับปานกลาง โดยประเด็นที่มีค่าเฉลี่ยสูงสุดคือ สร้างภาพคำศัพท์ในใจเพื่อช่วยให้จำศัพท์นั้นได้ สำหรับประเด็นที่มีค่าเฉลี่ยต่ำสุดคือ จำตัวสะกดของศัพท์โดยแยกออกเป็นส่วนหลายส่วน

การจำด้วยการฟัง โดยภาพรวมนักศึกษาจะใช้กลวิธีความจำ: ใสรหัส ประเภทการจำด้วยการฟังอยู่ในระดับปานกลาง ($\bar{X} = 3.20$) เมื่อพิจารณาในประเด็นย่อย 3 ประเด็น พบว่า ทุกประเด็นอยู่ในระดับปานกลาง โดยประเด็นที่มีค่าเฉลี่ยสูงสุดคือ จำคำที่ออกเสียงคล้ายกันเป็นกลุ่ม ๆ สำหรับประเด็นที่มีค่าเฉลี่ยต่ำสุดคือ จำคำที่ออกมีตัวสะกดคล้ายกันเป็นกลุ่ม ๆ

โครงสร้างคำ โดยภาพรวมนักศึกษาจะใช้กลวิธีความจำ: ใสรหัส ประเภทโครงสร้างคำในระดับปานกลาง ($\bar{X} = 3.09$) เมื่อพิจารณาในประเด็นย่อย 3 ประเด็น พบว่า ทุกประเด็นอยู่ในระดับ

ระดับปานกลาง โดยประเด็นที่มีค่าเฉลี่ยสูงสุดคือ ท่องจำรากศัพท์และปัจจัยที่ใช้ในคำต่าง ๆ บ่อย ๆ สำหรับประเด็นที่มีค่าเฉลี่ยต่ำสุดคือ ศึกษากฎการสร้างคำอย่างถี่ถ้วนเพื่อให้จำคำได้มากขึ้น

การจำโดยอาศัยความหมาย โดยภาพรวมนักศึกษาจะใช้กลวิธีกลวิธีความจำ: ใส่อักษร ประเภทการจำโดยอาศัยความหมายในระดับปานกลาง ($\bar{X} = 3.26$) เมื่อพิจารณาในประเด็นย่อย 3 ประเด็น พบว่า ทุกประเด็นอยู่ในระดับปานกลาง โดยประเด็นที่มีค่าเฉลี่ยสูงสุดคือ เมื่อพบคำใหม่จะนึกว่ามีคำที่มีความหมายเหมือนกันหรือความหมายตรงข้ามกับคำที่จำได้หรือไม่ สำหรับประเด็นที่มีค่าเฉลี่ยต่ำสุดคือ จัดคำต่าง ๆ ไว้เป็นกลุ่ม (เช่น สัตว์ พืช เครื่องมือ)

การจำโดยอาศัยข้อความ โดยภาพรวมนักศึกษาจะใช้กลวิธีกลวิธีความจำ: ใส่อักษร ประเภทการจำโดยอาศัยข้อความในระดับปานกลาง ($\bar{X} = 3.24$) เมื่อพิจารณาในประเด็นย่อย 4 ประเด็น พบว่า ทุกประเด็นอยู่ในระดับปานกลาง โดยประเด็นที่มีค่าเฉลี่ยสูงสุดคือ จำคำศัพท์ใหม่พร้อมข้อความที่มีศัพท์คำนั้นอยู่ด้วย สำหรับประเด็นที่มีค่าเฉลี่ยต่ำสุดคือ เมื่อพยายามจำศัพท์คำหนึ่งจะจำประโยคที่ใช้คำนั้นด้วย

แสดงให้เห็นว่า กลวิธีความจำ: ใส่อักษร นักศึกษาจะใช้กลวิธีความจำแบบการหาความสัมพันธ์มากกว่าวิธีอื่น ๆ รองลงมา ได้แก่ การสร้างอักษรลักษณ์ การจำโดยอาศัยความหมาย การจำโดยอาศัยข้อความ การจำด้วยการฟัง การสร้างภาพลักษณ์ และโครงสร้างคำ ตามลำดับ

รายละเอียดของผลการวิเคราะห์แสดงในตารางที่ 4.8

ตารางที่ 4.8 ค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน และระดับของกลวิธีความจำ จำแนกตามประเภทของ
กลวิธีความจำ: ซ้อมบ่อย ๆ

ประเด็น	\bar{X}	S.D.	ระดับของกลวิธีความจำ
การหาความสัมพันธ์	2.99	0.90	ปานกลาง
1. ข้าพเจ้าจำคำศัพท์ใหม่เป็นกลุ่ม โดยแต่ละคำในกลุ่มสะกดคล้ายกัน	3.12	1.10	ปานกลาง
2. ข้าพเจ้าเชื่อมกลุ่มคำศัพท์ใหม่ที่มีตัวสะกดและมีเสียงคล้ายกับศัพท์ที่รู้อยู่แล้ว	3.11	1.05	ปานกลาง
3. ข้าพเจ้าใส่สัมผัสทางกายเข้ากับคำบางคำ (เช่น หวาน) เมื่อพยายามจำศัพท์เหล่านั้น	2.97	1.15	ปานกลาง
4. ข้าพเจ้าแต่งประโยคเป็นภาษาไทยเมื่อเชื่อมคำใหม่กับคำที่รู้อยู่แล้ว	2.77	1.02	ปานกลาง
การสร้างภาพลักษณ์	3.13	0.84	ปานกลาง
5. สร้างภาพคำนั้นในใจ	3.39	1.06	ปานกลาง
6. ข้าพเจ้าสร้างภาพความสัมพันธ์ระหว่างศัพท์เก่ากับศัพท์ใหม่ขึ้นในใจเพื่อเชื่อมศัพท์ใหม่และศัพท์เก่าเข้าด้วยกัน	3.35	0.99	ปานกลาง
7. ข้าพเจ้าสร้างความสัมพันธ์ระหว่างตัวอักษรตัวหนึ่งหรือมากกว่ากับความหมายของคำ	3.13	1.00	ปานกลาง
8. เพื่อให้จำศัพท์ได้ ข้าพเจ้าจะแสดงท่าทางประกอบ	2.64	1.19	ปานกลาง
การสร้างอักษรลักษณ์	3.32	0.80	ปานกลาง
9. ข้าพเจ้าสร้างภาพคำศัพท์ในใจเพื่อช่วยให้จำศัพท์นั้นได้	3.54	1.03	มาก
10. ข้าพเจ้าหาความสัมพันธ์ระหว่างศัพท์ใหม่กับศัพท์ที่รู้แล้วที่สะกดคล้ายกัน	3.39	0.93	ปานกลาง
11. ข้าพเจ้าจำตัวสะกดของศัพท์โดยแยกออกเป็นส่วนหลายส่วน	3.03	1.04	ปานกลาง
การจำด้วยการฟัง	3.20	0.87	ปานกลาง
12. ข้าพเจ้าจำคำที่ออกเสียงคล้ายกันเป็นกลุ่ม ๆ	3.26	0.98	ปานกลาง
13. ข้าพเจ้าหาความสัมพันธ์ระหว่างศัพท์ใหม่กับศัพท์ที่รู้แล้วซึ่งออกเสียงคล้ายกัน	3.23	0.97	ปานกลาง
14. ข้าพเจ้าจำคำที่ออกมีตัวสะกดคล้ายกันเป็นกลุ่ม ๆ	3.12	0.95	ปานกลาง

ตารางที่ 4.8 (ต่อ)

ประเด็น	\bar{X}	S.D.	ระดับของกลวิธีความจำ
โครงสร้างคำ	3.09	0.86	ปานกลาง
15. ข้าพเจ้าท่องจำรากศัพท์และปัจจัยที่ใช้ในคำต่าง ๆ บ่อย ๆ	3.15	0.96	ปานกลาง
16. ข้าพเจ้าวิเคราะห์คำโดยแยก อุปสรรค ปัจจัยและรากศัพท์	3.11	0.99	ปานกลาง
17. ข้าพเจ้าศึกษากฎการสร้างคำอย่างถี่ถ้วนเพื่อให้จำคำได้มากขึ้น	3.02	1.02	ปานกลาง
การจำโดยอาศัยความหมาย	3.26	0.83	ปานกลาง
18. เมื่อพบคำใหม่ ข้าพเจ้าจะนึกว่ามีคำที่มีความหมายเหมือนกันหรือความหมายตรงข้ามกับคำที่ข้าพเจ้าจำได้หรือไม่	3.42	1.02	ปานกลาง
19. ข้าพเจ้าพยายามสร้างเครือข่ายด้านความหมายในใจ และจำคำเป็นกลุ่มตามความหมาย	3.40	0.99	ปานกลาง
20. ข้าพเจ้าจัดคำต่าง ๆ ไว้เป็นกลุ่ม (เช่น สัตว์ พืช เครื่องมือ)	2.98	1.08	ปานกลาง
การจำโดยอาศัยข้อความ	3.24	0.79	ปานกลาง
21. ข้าพเจ้าจำคำศัพท์ใหม่พร้อมข้อความที่มีศัพท์คำนั้นอยู่ด้วย	3.32	0.94	ปานกลาง
22. ข้าพเจ้าอ่านหนังสือที่ข้าพเจ้าสนใจอย่างละเอียด เพื่อที่จะสามารถหาและจำศัพท์เทคนิคที่ข้าพเจ้ารู้ในภาษาไทย	3.26	0.96	ปานกลาง
23. ข้าพเจ้าเรียนรู้ศัพท์ใหม่ได้ดีขึ้นเมื่อนำคำนั้นไปใส่ในข้อความ (เช่น วลี, ประโยค)	3.24	1.01	ปานกลาง
24. เมื่อพยายามจำศัพท์คำหนึ่ง ข้าพเจ้าจะจำประโยคที่ใช้คำนั้นด้วย	3.12	1.00	ปานกลาง

3.7 กลวิธีการกระตุ้น (Activation)

กลวิธีการกระตุ้น (Activation) โดยภาพรวมนักศึกษาจะใช้กลวิธีการกระตุ้นในระดับปานกลาง ($\bar{X} = 3.22$) เมื่อพิจารณาในประเด็นย่อย 5 ประเด็น พบว่า ทุกประเด็นอยู่ในระดับปานกลาง โดยประเด็นที่มีค่าเฉลี่ยสูงสุดคือ พยายามอ่านมากที่สุดที่จะมากได้ เพื่อให้สามารถใช้คำที่พยายามจำให้ได้ สำหรับประเด็นที่มีค่าเฉลี่ยต่ำสุดคือ สร้างประโยคจากคำที่เพิ่งเรียนรู้ขึ้นเอง

แสดงให้เห็นว่า กลวิธีการกระตุ้น นักศึกษาจะใช้วิธีพยายามอ่านมากที่สุดที่จะมากได้ เพื่อให้สามารถใช้คำที่พยายามจำให้ได้ มากกว่าวิธีอื่น ๆ

รายละเอียดของผลการวิเคราะห์แสดงในตารางที่ 4.9

ตารางที่ 4.9 ค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน และระดับของกลวิธีการกระตุ้น

ประเด็น	\bar{X}	S.D.	ระดับกลวิธีการกระตุ้น
กลวิธีการกระตุ้น	3.22	0.79	ปานกลาง
1. ข้าพเจ้าพยายามอ่านมากที่สุดที่จะมากได้ เพื่อให้สามารถใช้คำที่พยายามจำให้ได้	3.50	1.00	ปานกลาง
2. ข้าพเจ้าพยายามใช้คำที่เพิ่งเรียนรู้ในสถานการณ์จริง	3.21	1.01	ปานกลาง
3. ข้าพเจ้าพยายามใช้คำที่เพิ่งเรียนรู้ให้มากที่สุดที่จะมากได้ทั้งในการพูดและการเขียน	3.19	0.94	ปานกลาง
4. ข้าพเจ้าพยายามใช้คำที่เพิ่งเรียนรู้โดยสร้างสถานการณ์จำลองในใจ	3.18	0.97	ปานกลาง
5. ข้าพเจ้าสร้างประโยคจากคำที่เพิ่งเรียนรู้ขึ้นเอง	3.02	1.03	ปานกลาง

ส่วนที่ 4 ผลการวิเคราะห์ความสัมพันธ์

ในส่วนนี้เป็นการนำเสนอผลการวิเคราะห์ความสัมพันธ์ 3 คู่ คือ 1) ความสัมพันธ์ระหว่างกลวิธีการเรียนรู้ศัพท์ภาษาอังกฤษกับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนรู้ศัพท์ภาษาอังกฤษ 2) ความสัมพันธ์ระหว่างกลวิธีการเรียนรู้ศัพท์ภาษาอังกฤษกับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษ และ 3) ความสัมพันธ์ระหว่างผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนรู้ศัพท์ภาษาอังกฤษกับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษ ผลการวิเคราะห์ทั้ง 3 คู่ มีดังนี้

4.1 ความสัมพันธ์ระหว่างกลวิธีการเรียนรู้ศัพท์ภาษาอังกฤษกับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนรู้ศัพท์ภาษาอังกฤษ

จากการหาความสัมพันธ์ระหว่างกลวิธีการเรียนรู้ศัพท์ภาษาอังกฤษทั้ง 7 ประเภท กับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนรู้ศัพท์ภาษาอังกฤษ พบว่า กลวิธีการเรียนรู้ศัพท์ภาษาอังกฤษทุกประเภทไม่มีความสัมพันธ์กับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนรู้ศัพท์ภาษาอังกฤษ (ความสัมพันธ์ไม่มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05) รายละเอียดดังตารางที่ 4.10

ตารางที่ 4.10 ค่าสหสัมพันธ์ระหว่างกลวิธีการเรียนรู้ศัพท์ภาษาอังกฤษกับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนรู้ศัพท์ภาษาอังกฤษ

กลวิธีการเรียนรู้ศัพท์ภาษาอังกฤษ	ค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ (r)
การเรียนรู้ด้วยตัวเอง	
ความสนใจเฉพาะ	0.013
การริเริ่มด้วยตนเอง	-0.014
กลวิธีในการเดา	
การใช้ความรู้เดิม (ข้อความกว้าง ๆ)	0.046
การใช้ตัวนะในทางภาษา (ข้อความใกล้เคียง)	0.053
กลวิธีในการใช้พจนานุกรม	
การใช้พจนานุกรมในการอ่านเพื่อความเข้าใจ	0.068
การใช้ พจนานุกรมกว้างมากขึ้น	0.037
กลวิธีค้นหาความหมายศัพท์	0.117

ตารางที่ 4.10 (ต่อ)

กลวิธีการเรียนรู้ศัพท์ภาษาอังกฤษ	ค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ (r)
กลวิธีจดบันทึก	
กลวิธีจดบันทึกแบบอิงความหมาย	0.070
กลวิธีจดบันทึกแบบอิงการใช้	-0.079
กลวิธีการจำ: ซ้อมบ่อย ๆ	
การใช้บัญชีคำ	0.047
การทำซ้ำด้วยปากเปล่า	0.010
การทำซ้ำด้วยการดู	0.073
กลวิธีการจำ: ไสรหัด	
การหาความสัมพันธ์	-0.006
การสร้างภาพลักษณ์	0.043
การสร้างอักษรลักษณ์	0.111
การจำด้วยการฟัง	-0.033
โครงสร้างคำ	-0.081
การจำโดยอาศัยความหมาย	0.024
การจำโดยอาศัยข้อความ	-0.041
กลวิธีการกระตุ้น	-0.005

4.2 ความสัมพันธ์ระหว่างกลวิธีการเรียนรู้ศัพท์ภาษาอังกฤษกับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษ

จากการหาความสัมพันธ์ระหว่างกลวิธีการเรียนรู้ศัพท์ภาษาอังกฤษทั้ง 7 ประเภท กับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษ พบว่า กลวิธีการเรียนรู้ศัพท์ภาษาอังกฤษที่มีความสัมพันธ์กับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนรู้ศัพท์ภาษาอังกฤษอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 มีเฉพาะกลวิธีในการเดา และกลวิธีในการใช้พจนานุกรมเท่านั้น โดยกลวิธีในการเดามีเฉพาะกลวิธีการใช้ความรู้เดิม (ความรู้กว้าง ๆ) เท่านั้นที่สัมพันธ์กับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษ โดยเป็นความสัมพันธ์ในระดับต่ำ และมีทิศทางเดียวกัน แสดงว่า หากนักศึกษาใช้ความรู้เดิมในการเดามากจะมีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษสูง แต่หากนักศึกษาใช้ความรู้เดิมในการเดาน้อยจะมีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษต่ำ

สำหรับกลวิธีในการใช้พจนานุกรมมีเฉพาะกลวิธีการใช้พจนานุกรมในการอ่านเพื่อความเข้าใจ และกลวิธีค้นหาความหมายศัพท์เท่านั้นที่สัมพันธ์กับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษ โดยเป็นความสัมพันธ์ระดับต่ำและมีทิศทางเดียวกัน แสดงว่า หากนักศึกษาใช้พจนานุกรมในการอ่านเพื่อความเข้าใจ หรือเพื่อค้นหาความหมายศัพท์มาก จะทำให้มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษสูง แต่หากนักศึกษาใช้พจนานุกรมในการอ่านเพื่อความเข้าใจ หรือเพื่อค้นหาความหมายศัพท์น้อย จะทำให้มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษต่ำ

รายละเอียดดังตารางที่ 4.11

ตารางที่ 4.11 ค่าสหสัมพันธ์ระหว่างกลวิธีการเรียนรู้ศัพท์ภาษาอังกฤษกับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษ

กลวิธีการเรียนรู้ศัพท์ภาษาอังกฤษ	ค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ (r)
การเรียนรู้ด้วยตัวเอง	
ความสนใจเฉพาะ	0.090
การริเริ่มด้วยตนเอง	-0.084
กลวิธีในการเดา	
การใช้ความรู้เดิม (ข้อความกว้าง ๆ)	0.145*
การใช้ตัวนะในทางภาษา (ข้อความใกล้เคียง)	0.131
กลวิธีในการใช้พจนานุกรม	
การใช้พจนานุกรมในการอ่านเพื่อความเข้าใจ	0.144*
การใช้พจนานุกรมกว้างมากขึ้น	0.093
กลวิธีค้นหาความหมายศัพท์	0.170*
กลวิธีจดบันทึก	
กลวิธีจดบันทึกแบบอิงความหมาย	0.039
กลวิธีจดบันทึกแบบอิงการใช้	-0.080
กลวิธีกรจำ: ซ้อมบ่อย ๆ	
การใช้บัญชีคำ	-0.005
การทำซ้ำด้วยปากเปล่า	0.073
การทำซ้ำด้วยการดู	0.072

ตารางที่ 4.11 (ต่อ)

กลวิธีการเรียนรู้ศัพท์ภาษาอังกฤษ	ค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ (r)
กลวิธีการจำ: ไสวรหัส	
การหาความสัมพันธ์	-0.093
การสร้างภาพลักษณ์	0.076
การสร้างอักษรลักษณ์	0.128
การจำด้วยการฟัง	-0.047
โครงสร้างคำ	-0.021
การจำโดยอาศัยความหมาย	0.038
การจำโดยอาศัยข้อความ	-0.041
กลวิธีการกระตุ้น	-0.047

4.3 ความสัมพันธ์ระหว่างผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนรู้ศัพท์ภาษาอังกฤษกับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษ

จากการหาความสัมพันธ์ระหว่างผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนรู้ศัพท์ภาษาอังกฤษกับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษ พบว่า มีความสัมพันธ์กันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 โดยเป็นความสัมพันธ์ในระดับค่อนข้างสูง ($r = 0.625^*$) และเป็นความสัมพันธ์ในทิศทางเดียวกัน แสดงว่า หากนักศึกษามีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนรู้ศัพท์ภาษาอังกฤษสูงจะทำให้นักศึกษามีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษสูงด้วย แต่หากนักศึกษามีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนรู้ศัพท์ภาษาอังกฤษต่ำนักศึกษาก็จะมีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษต่ำด้วย

ตารางที่ 4.12 ค่าสหสัมพันธ์ระหว่างผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนรู้ศัพท์ภาษาอังกฤษกับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษ

ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนรู้ศัพท์ภาษาอังกฤษ	ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษ
	0.625*

* $p < 0.05$

ส่วนที่ 5 การวิเคราะห์ผลการเปรียบเทียบ

5.1 ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนรู้ศัพท์ภาษาอังกฤษของนักศึกษาจำแนกตามความเชื่อเกี่ยวกับการเรียนรู้ศัพท์ภาษาอังกฤษ

การนำเสนอในส่วนนี้ เป็นการเปรียบเทียบความแตกต่างของผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนรู้ศัพท์ภาษาอังกฤษของนักศึกษาจำแนกตามความเชื่อเกี่ยวกับการเรียนรู้ศัพท์ภาษาอังกฤษซึ่งมีดังนี้

1. การท่องจำความหมายของศัพท์
 - 1.1 เมื่อจำความหมายศัพท์อังกฤษที่เป็นภาษาไทยได้ แสดงว่ารู้ศัพท์ภาษาอังกฤษแล้ว
 - 1.2 วิธีจำศัพท์ภาษาอังกฤษที่ดีที่สุดคือท่องศัพท์จากบัญชีศัพท์หรือจากพจนานุกรม
 - 1.3 การจำความหมายศัพท์ได้ถือว่าได้เรียนรู้ศัพท์นั้นเรียบร้อยแล้ว
 - 1.4 คำภาษาอังกฤษมีความหมายตายตัว
 - 1.5 เราต้องจำความหมายจากพจนานุกรมหนึ่งความหมายเสมอ
 - 1.6 การเรียนภาษาต่างประเทศได้ดีต้องมีความจำดี
 - 1.7 การทำซ้ำบ่อย ๆ คือวิธีที่ดีที่สุดในการจำความหมายศัพท์
 - 1.8 เราจะเรียนรู้ศัพท์ได้มาก ๆ โดยการจำทีละคำ
2. การเรียนรู้ความหมายศัพท์จากข้อความ
 - 2.1 การอ่านทำให้เรียนรู้ความหมายศัพท์ได้จำนวนมาก
 - 2.2 เราสามารถรู้ศัพท์เพิ่มขึ้น โดยการอ่าน
 - 2.3 การเดาความหมายศัพท์จากข้อความเป็นวิธีการเรียนรู้ศัพท์ที่ดีที่สุดวิธีหนึ่ง
 - 2.4 ถ้าเราเห็นศัพท์คำใดในข้อความที่ต่างกันหลายครั้ง เราจะรู้ความหมายของคำนั้นได้
3. การศึกษาคำศัพท์และนำไปใช้
 - 3.1 เราควรฝึกใช้ศัพท์คำนั้นจึงจะถือว่ารู้ศัพท์คำนั้น
 - 3.2 การใช้ภาษาในการพูด ฟัง อ่าน เขียน สำคัญกว่าการท่องจำศัพท์
 - 3.3 อย่างน้อยที่สุดที่ผู้เรียนควรรู้เกี่ยวกับศัพท์คือ รูปคำ ความหมายและการใช้คำนั้น
 - 3.4 กล่าวได้ว่าเรารู้ศัพท์คำนั้นแล้วเมื่อเราใช้ศัพท์คำนั้นได้

1. การท่องจำความหมายของศัพท์

- 1.1 การเปรียบเทียบความแตกต่างของผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนรู้ศัพท์ภาษาอังกฤษของนักศึกษาแยกตามความเชื่อที่ว่า “เมื่อจำคำแปลศัพท์ภาษาอังกฤษที่เป็นภาษาไทยได้แสดงว่ารู้ศัพท์ภาษาอังกฤษแล้ว”

จากการทดสอบความแตกต่างของผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนรู้ศัพท์ภาษาอังกฤษของนักศึกษาแยกตามความเชื่อที่ว่า “เมื่อจำคำแปลศัพท์ภาษาอังกฤษที่เป็นภาษาไทยได้ แสดงรู้ศัพท์ภาษาอังกฤษแล้ว” พบว่า ไม่มีความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับนัยสำคัญ 0.05 ($F = 1.034, df = 196, \alpha = 0.391 > 0.05$)

- 1.2 การเปรียบเทียบความแตกต่างของผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนรู้ศัพท์ภาษาอังกฤษของนักศึกษาแยกตามความเชื่อที่ว่า “วิธีจำศัพท์ที่ดีที่สุดคือท่องจำจากบัญญัติศัพท์หรือจากพจนานุกรม”

จากการทดสอบความแตกต่างของผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนรู้ศัพท์ภาษาอังกฤษของนักศึกษาแยกตามความเชื่อที่ว่า “วิธีจำศัพท์ที่ดีที่สุดคือท่องจำจากบัญญัติศัพท์หรือจากพจนานุกรม” พบว่า ไม่มีความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับนัยสำคัญ 0.05 ($F = 0.155, df = 196, \alpha = 0.961 > 0.05$)

- 1.3 การเปรียบเทียบความแตกต่างของผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนรู้ศัพท์ภาษาอังกฤษของนักศึกษาแยกตามความเชื่อที่ว่า “การจำความหมายศัพท์ได้ถือว่าได้เรียนรู้ศัพท์นั้นเรียบร้อยแล้ว”

จากการทดสอบความแตกต่างของผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนรู้ศัพท์ภาษาอังกฤษของนักศึกษาแยกตามความเชื่อที่ว่า “การจำความหมายศัพท์ได้ถือว่าได้เรียนรู้ศัพท์นั้นเรียบร้อยแล้ว” พบว่า ไม่มีความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับนัยสำคัญ 0.05 ($F = 0.596, df = 196, \alpha = 0.666 > 0.05$)

- 1.4 การเปรียบเทียบความแตกต่างของผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนรู้ศัพท์ภาษาอังกฤษของนักศึกษาแยกตามความเชื่อที่ว่า “คำภาษาอังกฤษมีความหมายตายตัว”

จากการทดสอบความแตกต่างของผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนรู้ศัพท์ภาษาอังกฤษของนักศึกษาแยกตามความเชื่อที่ว่า “คำภาษาอังกฤษมีความหมายตายตัว” พบว่า ไม่มีความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับนัยสำคัญ 0.05 ($F = 1.496$, $df = 196$, $\alpha = 0.205 > 0.05$)

- 1.5 การเปรียบเทียบความแตกต่างของผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนรู้ศัพท์ภาษาอังกฤษของนักศึกษาแยกตามความเชื่อที่ว่า “เราต้องจำความหมายจากพจนานุกรมหนึ่งความหมายเสมอ”

จากการทดสอบความแตกต่างของผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนรู้ศัพท์ภาษาอังกฤษของนักศึกษาแยกตามความเชื่อที่ว่า “เราต้องจำความหมายจากพจนานุกรมหนึ่งความหมายเสมอ” พบว่า ไม่มีความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับนัยสำคัญ 0.05 ($F = 0.894$, $df = 196$, $\alpha = 0.469 > 0.05$)

- 1.6 การเปรียบเทียบความแตกต่างของผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนรู้ศัพท์ภาษาอังกฤษของนักศึกษาแยกตามความเชื่อที่ว่า “การเรียนภาษาต่างประเทศได้ดีต้องมีความจำดี”

จากการทดสอบความแตกต่างของผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนรู้ศัพท์ภาษาอังกฤษของนักศึกษาแยกตามความเชื่อที่ว่า “การเรียนภาษาต่างประเทศได้ดีต้องมีความจำดี” พบว่า ไม่มีความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับนัยสำคัญ 0.05 ($F = 1.108$, $df = 196$, $\alpha = 0.354 > 0.05$)

- 1.7 การเปรียบเทียบความแตกต่างของผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนรู้ศัพท์ภาษาอังกฤษของนักศึกษาแยกตามความเชื่อที่ว่า “การทำซ้ำบ่อย ๆ คือวิธีที่ดีที่สุดในการจำความหมายศัพท์”

จากการทดสอบความแตกต่างของผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนรู้ศัพท์ภาษาอังกฤษของนักศึกษาแยกตามความเชื่อที่ว่า “การทำซ้ำบ่อย ๆ คือวิธีที่ดีที่สุดในการจำความหมายศัพท์” พบว่า ไม่มีความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับนัยสำคัญ 0.05 ($F = 2.183$, $df = 196$, $\alpha = 0.072 > 0.05$)

- 1.8 การเปรียบเทียบความแตกต่างของผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนรู้ศัพท์ภาษาอังกฤษของนักศึกษาแยกตามความเชื่อที่ว่า “เราจะเรียนรู้ศัพท์ได้มาก ๆ โดยการจำทีละคำ”

จากการทดสอบความแตกต่างของผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนรู้ศัพท์ภาษาอังกฤษของนักศึกษา แยกตามความเชื่อที่ว่า “เราจะเรียนรู้ศัพท์ได้มาก ๆ โดยการจำทีละคำ” พบว่า “ไม่มีความแตกต่างกัน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับนัยสำคัญ 0.05 ($F = 0.864, df = 196, \alpha = 0.487 > 0.05$)

2. การเรียนรู้ความหมายศัพท์จากข้อความ

2.1 การเปรียบเทียบความแตกต่างของผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนรู้ศัพท์ภาษาอังกฤษของนักศึกษา แยกตามความเชื่อที่ว่า “การอ่านทำให้เรียนรู้ความหมายศัพท์ได้จำนวนมาก”

จากการทดสอบความแตกต่างของผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนรู้ศัพท์ภาษาอังกฤษของนักศึกษา แยกตามความเชื่อที่ว่า “การอ่านทำให้เรียนรู้ความหมายศัพท์ได้จำนวนมาก” พบว่า “ไม่มีความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับนัยสำคัญ 0.05 ($F = 0.620, df = 196, \alpha = 0.603 > 0.05$)

2.2 การเปรียบเทียบความแตกต่างของผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนรู้ศัพท์ภาษาอังกฤษของนักศึกษา แยกตามความเชื่อที่ว่า “เราสามารถรู้ศัพท์เพิ่มขึ้น โดยการอ่าน ”

จากการทดสอบความแตกต่างของผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนรู้ศัพท์ภาษาอังกฤษของนักศึกษา แยกตามความเชื่อที่ว่า “เราสามารถรู้ศัพท์เพิ่มขึ้น โดยการอ่าน ” พบว่า “ไม่มีความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับนัยสำคัญ 0.05 ($F = 0.576, df = 196, \alpha = 0.631 > 0.05$)

2.3 การเปรียบเทียบความแตกต่างของผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนรู้ศัพท์ภาษาอังกฤษของนักศึกษา แยกตามความเชื่อที่ว่า “ การเดาความหมายศัพท์จากข้อความ เป็นวิธีเรียนรู้ศัพท์ที่ดีที่สุดวิธีหนึ่ง ”

จากการทดสอบความแตกต่างของผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนรู้ศัพท์ภาษาอังกฤษของนักศึกษา แยกตามความเชื่อที่ว่า “ การเดาความหมายศัพท์จากข้อความ เป็นวิธีเรียนรู้ศัพท์ที่ดีที่สุดวิธีหนึ่ง ” พบว่า “ไม่มีความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับนัยสำคัญ 0.05 ($F = 0.125, df = 196, \alpha = 0.973 > 0.05$)

- 2.4 การเปรียบเทียบความแตกต่างของผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนรู้ศัพท์ภาษาอังกฤษของนักศึกษาแยกตามความเชื่อที่ว่า “ถ้าเราเห็นศัพท์คำใดในข้อความที่ต่างกันหลายครั้ง เราจะรู้ความหมายของคำนั้นได้”

จากการทดสอบความแตกต่างของผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนรู้ศัพท์ภาษาอังกฤษของนักศึกษาแยกตามความเชื่อที่ว่า “ถ้าเราเห็นศัพท์คำใดในข้อความที่ต่างกันหลายครั้ง เราจะรู้ความหมายของคำนั้นได้” พบว่า ไม่มีความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับนัยสำคัญ 0.05 ($F = 0.657, df = 196, \alpha = 0.579 > 0.05$)

3. การศึกษาคำศัพท์และนำไปใช้

- 3.1 การเปรียบเทียบความแตกต่างของผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนรู้ศัพท์ภาษาอังกฤษของนักศึกษาแยกตามความเชื่อที่ว่า “เราควรฝึกใช้คำศัพท์นั้นจึงจะถือว่ารู้ศัพท์นั้น”

จากการทดสอบความแตกต่างของผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนรู้ศัพท์ภาษาอังกฤษของนักศึกษาแยกตามความเชื่อที่ว่า “เราควรฝึกใช้คำศัพท์นั้นจึงจะถือว่ารู้ศัพท์นั้น” พบว่า แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับนัยสำคัญ 0.05 ($F = 3.898, df = 196, \alpha = 0.010 < 0.05$)

- 3.2 การเปรียบเทียบความแตกต่างของผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนรู้ศัพท์ภาษาอังกฤษของนักศึกษาแยกตามความเชื่อที่ว่า “การใช้ภาษาในการพูด ฟัง อ่าน เขียน สำคัญกว่าการท่องจำศัพท์”

จากการทดสอบความแตกต่างของผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนรู้ศัพท์ภาษาอังกฤษของนักศึกษาแยกตามความเชื่อที่ว่า “การใช้ภาษาในการพูด ฟัง อ่าน เขียน สำคัญกว่าการท่องจำศัพท์” พบว่า ไม่มีความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับนัยสำคัญ 0.05 ($F = 1.328, df = 196, \alpha = 0.261 > 0.05$)

- 3.3 การเปรียบเทียบความแตกต่างของผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนรู้ศัพท์ภาษาอังกฤษของนักศึกษาแยกตามความเชื่อที่ว่า “อย่างน้อยที่สุดที่ผู้เรียนควรรู้เกี่ยวกับศัพท์คือ รูปคำ ความหมายและการใช้คำนั้น”

จากการทดสอบความแตกต่างของผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนรู้ศัพท์ภาษาอังกฤษของนักศึกษาแยกตามความเชื่อที่ว่า “อย่างน้อยที่สุดที่ผู้เรียนควรรู้เกี่ยวกับศัพท์คือ รูปคำ ความหมายและการใช้คำนั้น” พบว่า ไม่มีความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับนัยสำคัญ 0.05 ($F = 0.160$, $df = 196$, $\alpha = 0.923 > 0.05$)

3.4 การเปรียบเทียบความแตกต่างของผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนรู้ศัพท์ภาษาอังกฤษของนักศึกษาแยกตามความเชื่อที่ว่า “กล่าวได้ว่าเรารู้ศัพท์คำนั้นแล้วเมื่อเราใช้ศัพท์คำนั้นได้”

จากการทดสอบความแตกต่างของผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนรู้ศัพท์ภาษาอังกฤษของนักศึกษาแยกตามความเชื่อที่ว่า “กล่าวได้ว่าเรารู้ศัพท์คำนั้นแล้วเมื่อเราใช้ศัพท์คำนั้นได้” พบว่า ไม่มีความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับนัยสำคัญ 0.05 ($F = 0.470$, $df = 196$, $\alpha = 0.758 > 0.05$)

ส่วนที่ 8 ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษของนักศึกษาแยกตามความเชื่อเกี่ยวกับการเรียนรู้ศัพท์ภาษาอังกฤษ

5.2 การเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษของนักศึกษาจำแนกตามความเชื่อเกี่ยวกับการเรียนรู้ศัพท์ภาษาอังกฤษ

1. การท่องจำความหมายของศัพท์

1.1 การเปรียบเทียบความแตกต่างของผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษของนักศึกษาแยกตามความเชื่อที่ว่า “เมื่อจำคำแปลศัพท์ภาษาอังกฤษที่เป็นภาษาไทยได้ แสดงว่ารู้ศัพท์ภาษาอังกฤษแล้ว”

จากการทดสอบความแตกต่างของผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษของนักศึกษาแยกตามความเชื่อที่ว่า “เมื่อจำคำแปลศัพท์ภาษาอังกฤษที่เป็นภาษาไทยได้ แสดงว่ารู้ศัพท์ภาษาอังกฤษแล้ว” พบว่า ไม่มีความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับนัยสำคัญ 0.05 ($F = 0.870$, $df = 196$, $\alpha = 0.483 > 0.05$)

- 1.2 การเปรียบเทียบความแตกต่างของผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษของนักศึกษา
แยกตามความเชื่อที่ว่า “วิธีจำศัพท์ที่ดีที่สุดคือท่องจำจากบัญชีศัพท์หรือจากพจนานุกรม”
จากการทดสอบความแตกต่างของผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษของนักศึกษาแยกตาม
ความเชื่อที่ว่า “วิธีจำศัพท์ที่ดีที่สุดคือท่องจำจากบัญชีศัพท์หรือจากพจนานุกรม” พบว่า ไม่มีความแตก
ต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับนัยสำคัญ 0.05 ($F = 0.879$, $df = 196$, $\alpha = 0.478 > 0.05$)
- 1.3 การเปรียบเทียบความแตกต่างของผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษของนักศึกษา
แยกตามความเชื่อที่ว่า “การจำความหมายศัพท์ได้ถือว่าได้เรียนรู้ศัพท์นั้นเรียบร้อยแล้ว”
จากการทดสอบความแตกต่างของผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษของนักศึกษาแยกตาม
ความเชื่อที่ว่า “การจำความหมายศัพท์ได้ถือว่าได้เรียนรู้ศัพท์นั้นเรียบร้อยแล้ว” พบว่า ไม่มีความแตก
ต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับนัยสำคัญ 0.05 ($F = 0.618$, $df = 196$, $\alpha = 0.650 > 0.05$)
- 1.4 การเปรียบเทียบความแตกต่างของผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษของนักศึกษา
แยกตามความเชื่อที่ว่า “คำภาษาอังกฤษมีความหมายตายตัว”
จากการทดสอบความแตกต่างของผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษของนักศึกษาแยกตาม
ความเชื่อที่ว่า “คำภาษาอังกฤษมีความหมายตายตัว” พบว่า ไม่มีความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทาง
สถิติที่ระดับนัยสำคัญ 0.05 ($F = 2.361$, $df = 196$, $\alpha = 0.055 > 0.05$)
- 1.5 การเปรียบเทียบความแตกต่างของผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษของนักศึกษา
แยกตามความเชื่อที่ว่า “เราต้องจำความหมายจากพจนานุกรมหนึ่งความหมายเสมอ”
จากการทดสอบความแตกต่างของผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษของนักศึกษาแยกตาม
ความเชื่อที่ว่า “เราต้องจำความหมายจากพจนานุกรมหนึ่งความหมายเสมอ” พบว่า แตกต่างกันอย่างมี
นัยสำคัญทางสถิติที่ระดับนัยสำคัญ 0.05 ($F = 2.975$, $df = 196$, $\alpha = 0.021 < 0.05$)

- 1.6 การเปรียบเทียบความแตกต่างของผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษของนักศึกษา
แยกตามความเชื่อที่ว่า “การเรียนภาษาต่างประเทศได้ดีต้องมีความจำดี”

จากการทดสอบความแตกต่างของผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษของนักศึกษาแยกตาม
ความเชื่อที่ว่า “การเรียนภาษาต่างประเทศได้ดีต้องมีความจำดี” พบว่า ไม่มีความแตกต่างกันอย่างมีนัย
สำคัญทางสถิติที่ระดับนัยสำคัญ 0.05 ($F = 0.401$, $df = 196$, $\alpha = 0.808 > 0.05$)

- 1.7 การเปรียบเทียบความแตกต่างของผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษของนักศึกษา
แยกตามความเชื่อที่ว่า “การทำซ้ำบ่อย ๆ คือวิธีที่ดีที่สุดในการจำความหมายศัพท์”

จากการทดสอบความแตกต่างของผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษของนักศึกษาแยกตาม
ความเชื่อที่ว่า “การทำซ้ำบ่อย ๆ คือวิธีที่ดีที่สุดในการจำความหมายศัพท์” พบว่า ไม่มีความแตกต่างกัน
อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับนัยสำคัญ 0.05 ($F = 0.463$, $df = 196$, $\alpha = 0.763 > 0.05$)

- 1.8 การเปรียบเทียบความแตกต่างของผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษของนักศึกษา
แยกตามความเชื่อที่ว่า “เราจะเรียนรู้ศัพท์ได้มาก ๆ โดยการจำทีละคำ”

จากการทดสอบความแตกต่างของผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษของนักศึกษาแยกตาม
ความเชื่อที่ว่า “เราจะเรียนรู้ศัพท์ได้มาก ๆ โดยการจำทีละคำ” พบว่า ไม่มีความแตกต่างกันอย่างมีนัย
สำคัญทางสถิติที่ระดับนัยสำคัญ 0.05 ($F = 0.328$, $df = 196$, $\alpha = 0.859 > 0.05$)

2. การเรียนรู้ความหมายศัพท์จากข้อความ

- 2.1 การเปรียบเทียบความแตกต่างของผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษของนักศึกษา
แยกตามความเชื่อที่ว่า “การอ่านทำให้เรียนรู้ความหมายศัพท์ได้จำนวนมาก”

จากการทดสอบความแตกต่างของผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษของนักศึกษาแยกตาม
ความเชื่อที่ว่า “การอ่านทำให้เรียนรู้ความหมายศัพท์ได้จำนวนมาก” พบว่า ไม่มีความแตกต่างกันอย่างมี
นัยสำคัญทางสถิติที่ระดับนัยสำคัญ 0.05 ($F = 1.868$, $df = 196$, $\alpha = 0.136 > 0.05$)

2.2 การเปรียบเทียบความแตกต่างของผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษของนักศึกษาแยกตามความเชื่อที่ว่า “เราสามารถรู้ศัพท์เพิ่มขึ้นโดยการอ่าน”

จากการทดสอบความแตกต่างของผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษของนักศึกษาแยกตามความเชื่อที่ว่า “เราสามารถรู้ศัพท์เพิ่มขึ้นโดยการอ่าน” พบว่า ไม่มีความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับนัยสำคัญ 0.05 ($F = 1.366, df = 196, \alpha = 0.254 > 0.05$)

2.3 การเปรียบเทียบความแตกต่างของผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษของนักศึกษาแยกตามความเชื่อที่ว่า “การเดาความหมายศัพท์จากข้อความเป็นวิธีเรียนรู้ศัพท์ที่ดีที่สุดวิธีหนึ่ง”

จากการทดสอบความแตกต่างของผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษของนักศึกษาแยกตามความเชื่อที่ว่า “การเดาความหมายศัพท์จากข้อความเป็นวิธีเรียนรู้ศัพท์ที่ดีที่สุดวิธีหนึ่ง” พบว่า ไม่มีความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับนัยสำคัญ 0.05 ($F = 0.512, df = 196, \alpha = 0.727 > 0.05$)

2.4 การเปรียบเทียบความแตกต่างของผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษของนักศึกษาแยกตามความเชื่อที่ว่า “ถ้าเราเห็นศัพท์คำใดในข้อความที่ต่างกันหลายครั้ง เราจะรู้ความหมายของคำนั้นได้”

จากการทดสอบความแตกต่างของผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษของนักศึกษาแยกตามความเชื่อที่ว่า “ถ้าเราเห็นศัพท์คำใดในข้อความที่ต่างกันหลายครั้ง เราจะรู้ความหมายของคำนั้นได้” พบว่า ไม่มีความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับนัยสำคัญ 0.05 ($F = 2.500, df = 196, \alpha = 0.061 > 0.05$)

3. การศึกษาคำศัพท์และนำไปใช้

3.1 การเปรียบเทียบความแตกต่างของผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษของนักศึกษาแยกตามความเชื่อที่ว่า “เราควรฝึกใช้คำศัพท์นั้นจึงจะถือว่ารู้ศัพท์นั้น”

จากการทดสอบความแตกต่างของผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษของนักศึกษาแยกตามความเชื่อที่ว่า “เราควรฝึกใช้คำศัพท์นั้นจึงจะถือว่ารู้ศัพท์นั้น” พบว่า ไม่มีความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับนัยสำคัญ 0.05 ($F = 0.850, df = 196, \alpha = 0.468 > 0.05$)

3.2 การเปรียบเทียบความแตกต่างของผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษของนักศึกษาแยกตามความเชื่อที่ว่า “การใช้ภาษาในการพูด ฟัง อ่าน เขียน สำคัญกว่าการท่องจำศัพท์”

จากการทดสอบความแตกต่างของผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษของนักศึกษาแยกตามความเชื่อที่ว่า “การใช้ภาษาในการพูด ฟัง อ่าน เขียน สำคัญกว่าการท่องจำศัพท์” พบว่า ไม่มีความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับนัยสำคัญ 0.05 ($F = 0.991, df = 196, \alpha = 0.414 > 0.05$)

3.3 การเปรียบเทียบความแตกต่างของผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษของนักศึกษาแยกตามความเชื่อที่ว่า “อย่างน้อยที่สุดที่ผู้เรียนควรรู้เกี่ยวกับศัพท์คือ รูปคำ ความหมายและการใช้คำนั้น”

จากการทดสอบความแตกต่างของผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษของนักศึกษาแยกตามความเชื่อที่ว่า “อย่างน้อยที่สุดที่ผู้เรียนควรรู้เกี่ยวกับศัพท์คือ รูปคำ ความหมายและการใช้คำนั้น” พบว่า ไม่มีความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับนัยสำคัญ 0.05 ($F = 0.469, df = 196, \alpha = 0.704 > 0.05$)

3.4 การเปรียบเทียบความแตกต่างของผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษของนักศึกษาแยกตามความเชื่อที่ว่า “กล่าวได้ว่าเรารู้ศัพท์คำนั้นแล้วเมื่อเราใช้ศัพท์คำนั้นได้”

จากการทดสอบความแตกต่างของผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษของนักศึกษาแยกตามความเชื่อที่ว่า “กล่าวได้ว่าเรารู้ศัพท์คำนั้นแล้วเมื่อเราใช้ศัพท์คำนั้นได้” พบว่า ไม่มีความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับนัยสำคัญ 0.05 ($F = 0.275, df = 196, \alpha = 0.894 > 0.05$)

บทที่ 5

สรุปผลการวิจัย

การวิจัยนี้มีวัตถุประสงค์ (1) เพื่อศึกษาเกี่ยวกับความเชื่อในการเรียนรู้ศัพท์ภาษาอังกฤษ (2) เพื่อศึกษากลวิธีการเรียนรู้ศัพท์ภาษาอังกฤษ (3) เพื่อหาความสัมพันธ์ระหว่างกลวิธีการเรียนรู้ศัพท์ภาษาอังกฤษกับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนรู้ศัพท์ภาษาอังกฤษ (4) เพื่อหาความสัมพันธ์ระหว่างกลวิธีการเรียนรู้ศัพท์ภาษาอังกฤษกับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษ (5) เพื่อเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนรู้ศัพท์ภาษาอังกฤษของนักศึกษาจำแนกตามความเชื่อเกี่ยวกับการเรียนรู้ศัพท์ภาษาอังกฤษ และ (6) เพื่อเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษของนักศึกษาจำแนกตามความเชื่อเกี่ยวกับการเรียนรู้ศัพท์ภาษาอังกฤษ

กลุ่มตัวอย่างที่ศึกษาคือ นักศึกษานักศึกษาระดับปริญญาตรี มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีสุรนารี ที่กำลังศึกษารายวิชาภาษาอังกฤษ 3 เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยคือแบบสอบถาม รวบรวมข้อมูลในภาคการศึกษาที่ 3 ปีการศึกษา 2542 ระหว่างวันที่ 20 – 24 มีนาคม 2543 โดยแจกแบบสอบถามจำนวน 238 ชุด ได้รับคืนทั้งสิ้น 197 คน คิดเป็นร้อยละ 82.77 วิเคราะห์ข้อมูลโดยใช้โปรแกรม SPSS for Windows สถิติที่ใช้คือ ความถี่ ร้อยละ ค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน ค่าสหสัมพันธ์แบบเพียร์สัน และ One Way ANOVA

สรุปผลการวิจัย

ผลการวิจัยสรุปตามวัตถุประสงค์ได้ดังนี้

1. นักศึกษาที่เรียนรายวิชาภาษาอังกฤษ 3 มีความเชื่อในการเรียนรู้ศัพท์ภาษาอังกฤษในด้านการเรียนรู้ศัพท์จากข้อความ และการศึกษาศัพท์และนำไปใช้ในระดับมาก ส่วนความเชื่อในด้านการท่องจำความหมายของศัพท์อยู่ในระดับปานกลาง โดยความเชื่อเกิดจากการเรียนรู้ความหมายศัพท์จากข้อความ มากกว่าที่จะเกิดจากการศึกษาศัพท์และนำไปใช้ และการท่องจำความหมายของศัพท์ ตามลำดับ

2. นักศึกษาที่เรียนรายวิชาภาษาอังกฤษ 3 มีความเห็นต่อกลวิธีการเรียนรู้ศัพท์ภาษาอังกฤษ 7 กลวิธี ดังนี้

2.1 กลวิธีการเรียนรู้ด้วยตนเอง(ความสนใจเฉพาะ และการริเริ่มด้วยตนเอง) อยู่ในระดับปานกลางทั้ง 2 ประเภท โดยกลวิธีการเรียนรู้ด้วยตนเองเกิดจากความสนใจเฉพาะมากกว่าการริเริ่มด้วยตนเอง สำหรับกลวิธีความสนใจเฉพาะที่ทำให้นักศึกษาเกิดการเรียนด้วยตนเองนั้น เกิดจากการที่นักศึกษารู้ว่าควรค้นความหมายของศัพท์ที่นักศึกษารู้สึกสนใจมากกว่าประเด็นอื่น ๆ ส่วนการริเริ่มด้วยตนเองนั้น เกิดจากการที่นักศึกษาใช้วิธีการต่าง ๆ เพื่อให้เข้าใจศัพท์ที่ข้าพเจ้าไม่เข้าใจอย่างแจ่มแจ้งมากกว่าประเด็นอื่น ๆ

2.2 กลวิธีในการเดา (การใช้ความรู้เดิม (ข้อความกว้าง ๆ) และการใช้ตัวนะทางภาษา (ข้อความใกล้เคียง)) อยู่ในระดับมากทั้ง 2 ประเภท โดยกลวิธีในการเดาเกิดจากการใช้ความรู้เดิมมากกว่าการใช้ตัวนะทางภาษา สำหรับการ ใช้ความรู้เดิมจะใช้เมื่อเดาความหมายศัพท์คำใดใช้ความรู้เกี่ยวกับหัวข้อนั้นประกอบมากกว่าอย่างอื่น ส่วนการใช้ตัวนะทางภาษาจะใช้การตรวจสอบความหมายของคำศัพท์ที่เดาจากข้อความใกล้เคียงเพื่อดูว่าความหมายนั้นเข้ากันได้หรือไม่มากกว่าอย่างอื่น

2.3 กลวิธีในการใช้พจนานุกรม (การอ่านเพื่อความเข้าใจมากกว่า การค้นหาความหมายของศัพท์ และการใช้พจนานุกรมกว้างมากขึ้น) อยู่ในระดับมากทั้ง 3 ประเภท โดยนักศึกษาจะใช้พจนานุกรมในการอ่านเพื่อความเข้าใจมากกว่า การค้นหาความหมายของศัพท์ และการใช้พจนานุกรมกว้างมากขึ้น

2.4 กลวิธีการจดบันทึก (แบบอิงความหมาย และแบบอิงการใช้) อยู่ในระดับปานกลางทั้ง 2 ประเภท โดยนักศึกษาจะใช้กลวิธีจดบันทึกแบบอิงความหมายมากกว่ากลวิธีจดบันทึกแบบอิงการใช้ โดยกลวิธีจดบันทึกแบบอิงความหมายวิธีที่ใช้มากกว่าวิธีอื่น ๆ คือ บันทึกความหมายของคำใหม่ เมื่อสนใจคำนั้นเป็นการส่วนตัว ส่วนกลวิธีการจดบันทึกแบบอิงการใช้จะใช้วิธีจดบันทึกเมื่อพบสำนวนหรือวลีที่มีประโยชน์มากกว่าวิธีอื่น ๆ

2.5 กลวิธีความจำ: ซ้อมบ้อย ๆ (การทำซ้ำด้วยการดู การทำซ้ำด้วยปากเปล่า และการใช้บัญชีคำ) อยู่ในระดับมากเฉพาะ 2 ประเภทแรก ส่วนประเภทที่สามอยู่ในระดับปานกลาง โดยนักศึกษาจะใช้กลวิธีความจำแบบการทำซ้ำด้วยการดู มากกว่า การทำซ้ำด้วยปากเปล่า และการใช้บัญชีคำตามลำดับ สำหรับกลวิธีในการทำซ้ำด้วยการดูจะใช้กลวิธีเขียนคำนั้นซ้ำกันหลายครั้งเมื่อพยายามจำคำใดคำหนึ่งมากกว่าวิธีอื่น ส่วนกลวิธีในการทำซ้ำด้วยปากเปล่าจะใช้กลวิธีการออกเสียงคำใหม่ด้วยตัวเองมีผลดีพอที่จะทำให้จำคำนั้น ได้มากกว่าวิธีอื่น ๆ และการใช้บัญชีคำจะใช้กลวิธีทำบัญชีคำศัพท์ใหม่ที่พบมากกว่าวิธีอื่น ๆ

2.6 กลวิธีความจำ: ไตร่รหัส (การหาความสัมพันธ์ การสร้างอักษรลักษณะ การจำโดยอาศัยความหมาย การจำโดยอาศัยข้อความ การจำด้วยการฟัง การสร้างภาพลักษณะ และโครงสร้างคำ) อยู่ในระดับมากเฉพาะการหาความสัมพันธ์ ส่วนที่เหลืออยู่ในระดับปานกลางทั้งหมด โดยนักศึกษาจะใช้กลวิธีความจำแบบการหาความสัมพันธ์มากกว่าวิธีอื่น ๆ รองลงมา ได้แก่ การสร้างอักษรลักษณะ การจำโดยอาศัยความหมาย การจำโดยอาศัยข้อความ การจำด้วยการฟัง การสร้างภาพลักษณะ และโครงสร้างคำ ตามลำดับ

2.7 กลวิธีการกระตุ้น นักศึกษาจะใช้วิธีพยายามอ่านมากที่สุดที่จะมากได้ เพื่อให้สามารถใช้คำที่พยายามจำให้ได้ มากกว่าวิธีอื่น ๆ

3. กลวิธีการเรียนรู้ศัพท์ภาษาอังกฤษทุกประเภทไม่มีความสัมพันธ์กับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนรู้ศัพท์ภาษาอังกฤษ (ความสัมพันธ์ไม่นับสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05)

4. กลวิธีการเรียนรู้ศัพท์ภาษาอังกฤษที่มีความสัมพันธ์กับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนรู้ศัพท์ภาษาอังกฤษอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 มีเฉพาะกลวิธีในการเดา และกลวิธีในการใช้พจนานุกรมเท่านั้น โดยกลวิธีในการเดามีเฉพาะกลวิธีการใช้ความรู้เดิม (ความรู้กว้าง ๆ) เท่านั้นที่สัมพันธ์กับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษ โดยเป็นความสัมพันธ์ในระดับต่ำและมีทิศทางเดียวกัน แสดงว่า หากนักศึกษาใช้ความรู้เดิมในการเดามากจะมีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษสูง แต่หากนักศึกษาใช้ความรู้เดิมในการเดาน้อยจะมีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษต่ำ

สำหรับกลวิธีในการใช้พจนานุกรมมีเฉพาะกลวิธีการใช้พจนานุกรมในการอ่านเพื่อความเข้าใจ และกลวิธีค้นหาความหมายศัพท์เท่านั้นที่สัมพันธ์กับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษ โดยเป็นความสัมพันธ์ระดับต่ำและมีทิศทางเดียวกัน แสดงว่า หากนักศึกษาใช้พจนานุกรมในการอ่านเพื่อความเข้าใจ หรือเพื่อค้นหาความหมายศัพท์มาก จะทำให้มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษสูง แต่หากนักศึกษาใช้พจนานุกรมในการอ่านเพื่อความเข้าใจ หรือเพื่อค้นหาความหมายศัพท์น้อย จะทำให้มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษต่ำ

5. ตามความเชื่อเกี่ยวกับการเรียนรู้ศัพท์ ที่ว่า “เราควรฝึกการใช้ศัพท์คำนั้นจึงจะถือว่ารู้ศัพท์คำนั้น” ทำให้ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนรู้ศัพท์ภาษาอังกฤษมีความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 จำนวน 3 คู่คือ (1) ระดับความเชื่อมากและความเชื่อปานกลาง (2) ระดับความเชื่อปานกลางและระดับความเชื่อมาก และ (3) ระดับความเชื่อปานกลางและระดับความเชื่อมากที่สุด

6. ตามความเชื่อเกี่ยวกับการเรียนภาษาอังกฤษ ที่ว่า “เราต้องจำความหมายจากพจนานุกรมหนึ่งความหมายเสมอ” ทำให้ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษของนักศึกษาแตกต่างกันอย่างมีนัย

สำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 จำนวน 3 คู่คือ (1) ระดับความเชื่อที่น้อยที่สุดกับระดับความเชื่อมาก (2) ระดับความเชื่อที่น้อยและระดับความเชื่อมาก และ (3) ระดับความเชื่อปานกลางและระดับความเชื่อมาก

อภิปรายผล

การวิจัยครั้งนี้เป็นการศึกษาเกี่ยวกับความเชื่อและกลวิธีการเรียนรู้ศัพท์ภาษาอังกฤษของนักศึกษา มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีสุรนารี ผลการศึกษาพบว่า นักศึกษาเห็นว่า การเดาความหมายจากข้อความและการใช้พจนานุกรม เป็นการเรียนรู้ศัพท์ภาษาอังกฤษที่ได้ผลมากกว่าวิธีอื่น อย่างไรก็ตาม เมื่อศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างกลวิธีในการเรียนรู้ศัพท์กับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนรู้ศัพท์ภาษาอังกฤษ พบว่า ไม่มีความสัมพันธ์กันแต่อย่างใด ซึ่งหมายความว่า ไม่ว่านักศึกษาเหล่านี้จะมีกลวิธีการเรียนรู้ศัพท์ภาษาอังกฤษอย่างไรก็ไม่มีผลต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนรู้ศัพท์ภาษาอังกฤษ

ในด้านความเชื่อเกี่ยวกับการเรียนรู้ศัพท์กับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนรู้ศัพท์ภาษาอังกฤษ “การจะถือว่ารู้ศัพท์คำใดต้องฝึกใช้ศัพท์คำนั้นด้วย” ทำให้ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนรู้ศัพท์ภาษาอังกฤษมีความแตกต่างกัน แสดงให้เห็นว่า นักศึกษามองว่าการใช้ภาษาสำคัญว่าการจำภาษา ซึ่งความเชื่อนี้เป็นสิ่งถูกต้องในเรียนภาษา ในส่วนของความเชื่อเกี่ยวกับการเรียนรู้ศัพท์ กับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษ “เราต้องจำความหมายจากพจนานุกรมหนึ่งความหมายเสมอ” ทำให้ผลสัมฤทธิ์ในการเรียนภาษาอังกฤษแตกต่างกัน

ข้อเสนอแนะ

ข้อเสนอแนะในการนำผลการวิจัยไปใช้

เมื่อพิจารณาความสัมพันธ์ระหว่างความเชื่อและกลวิธีเรียนรู้ศัพท์ภาษาอังกฤษกับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษจะเห็นได้ว่า มีเพียงความเชื่อเดียวที่มีผลต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษ คือ ความเชื่อที่ว่า “การเรียนรู้ความหมายศัพท์จากข้อความ” และกลวิธีการเรียนรู้ศัพท์ 3 วิธี ที่มีอิทธิพลต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษคือ การใช้ความรู้เดิม การใช้พจนานุกรมในการอ่านเพื่อความเข้าใจ และการค้นหาความหมายศัพท์ โดยในวิธีการทั้ง 3 ทำให้ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษดีขึ้นตามลำดับจากมากไปหาน้อย คือ การค้นหาความหมายศัพท์ การใช้ความรู้เดิม และการใช้พจนานุกรมในการอ่านเพื่อความเข้าใจ ดังนั้น ในการเรียนการสอนภาษาอังกฤษแก่นักศึกษาครูผู้สอน

น่าจะได้พิจารณานำวิธีการเหล่านี้ไปใช้เพื่อส่งเสริมหรือพัฒนาการเรียนการสอนเพื่อช่วยให้การเรียนรู้ของนักศึกษาดีขึ้น

ข้อเสนอแนะในการทำวิจัยครั้งต่อไป

1. ควรศึกษาเฉพาะตัวแปรด้านความเชื่อที่ทำให้ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนรู้ศัพท์ภาษาอังกฤษ และผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษของกลุ่มตัวอย่างแตกต่างกัน เพื่อศึกษาว่าจะก่อให้เกิดผลในทางใดอย่างชัดเจน
2. ควรศึกษาความเชื่อและกลวิธีการเรียนรู้ศัพท์ภาษาอังกฤษกับกลุ่มตัวอย่างที่เป็นนักศึกษาที่เรียนในด้านมนุษยศาสตร์ กับกลุ่มนักศึกษาวิชาเอกภาษาอังกฤษหรือวิชาเอกอื่น ๆ เพื่อเปรียบเทียบความแตกต่างด้านความเชื่อและกลวิธีการเรียนรู้ศัพท์ระหว่างกลุ่มตัวอย่าง

บรรณานุกรม

- เรืองสุข ฉัตรปรากฏ และอัญชลี พงศ์พันธ์. (2533). *เทคนิคการเดาศัพท์อย่างง่าย*. กรุงเทพมหานคร: ฟิสิกส์เซ็นเตอร์.
- อันทิการ์ โรงสะอาด และสุทิน พูลสวัสดิ์. (2537). *ทักษะการอ่านภาษาอังกฤษปริญาโท*. กรุงเทพมหานคร: เทคนิคพรีนติ้ง.
- Amed, M.O., (1989). Vocabulary learning strategies. In P. Meara (Ed.), **British Studies in Applied Linguistics: Vol. 4. Beyond words.** (pp. 3-14) London: British Association of Applied Linguistics/Centre for Language Teaching.
- Anderson, R. C. and Freebody, P. (1983). Reading comprehension and the assessment and acquisition of word knowledge. **Advances in Reading/Language Research**, 2, 231-256.
- Atkinson, R.C. and Raugh, M. R. (1975). An application of the mnemonic keyword method to the acquisition of a Russian vocabulary. **Journal of Experiment Psychology**, 104, 126-133.
- Avila, E. and Sadoski, M. (1996). Exploring new applications of keyword method to acquire English vocabulary. **Language Learning**, 46, 379-395.
- Brown, T. S. and Perry, Jr. F. L. (1991). A comparison of three learning strategies for ESL vocabulary acquisition. **TESOL Quarterly**, 25(4), 655-670.
- Chin, Cheongsook. (1999). The effect of three learning strategies on EFL vocabulary acquisition. **The Korea TESOL Journal**, 2(1), 2-15.
- Crow, J. T. and Quigley, J. R. (1985). A semantic field approach to passive vocabulary acquisition for reading comprehension. **TESOL Quarterly**, 19(3), 497-513.
- Gu, Y. and Johnson, R. K. (1996). Vocabulary learning strategies and language learning outcomes. **Language Learning**, 46(4), 643-679.
- Jensen, M.A. and Hanson, B. A. (1980). Helping your children learn to read: What research says to teachers. **Young Children**, 36(1), 61-71.

- Krashen, S. D. (1980). We acquire vocabulary and spelling by reading: Additional evidence for the Input Hypothesis. **Modern Language Journal**, 73, 440-464.
- Lawson, M. and Hogben, D. (1996). The vocabulary-learning strategies of foreign-language students. **Language Learning**, 46(1), 101-135.
- Lessard-Clouston, M. (1998). Vocabulary learning strategies of foreign-language for specialized vocabulary acquisition: A case study. Paper presented at the 3rd Pacific Second Research Forum, March 26, 1998.
- Levin, J. R. and et. Al. (1979). Assessing the classroom potential of the keyword method. **Journal of Educational Psychology**, 71, 583-594.
- Levin, J. R. and et. Al. (1982). Mnemonic versus non-mnemonic vocabulary learning strategies for children. **American Educational Research Journal**, 19(1), 121-136.
- Levin, J. R. and et. Al. (1984). A comparison of semantic and mnemonic-based vocabulary-learning strategies. **Reading Psychology**, 17, 156-174.
- Meara, P. (1987). **Vocabulary in a second language vol, 2**. London: Center for Information on Language Teaching and Reseach (CILT).
- Miner, B. E. and Swope, K. E. (2000). **Failling our kids: Why the testing craze won't fix our schools**. Chicago: Clearinghouse.
- O'Malley, J. M. and et. al. (1985). Learning Strategies used by beginning and intermediate ESL students. **Language Learning**, 35(1), 21-46.
- Petty, W. T., Herold, C.P. and Stoll, E. (1968). **The state of knowledge about the teaching of vocabulary**. N.C.T.E., Champaign, IL.

ภาคผนวก

เรื่อง ขอความร่วมมือในการตอบแบบสอบถาม

เรียน นักศึกษาที่กำลังเรียนวิชาภาษาอังกฤษ 3

เนื่องจากผู้วิจัยกำลังทำการวิจัยเกี่ยวกับวิธีการเรียนรู้ศัพท์และผลสัมฤทธิ์ของการเรียนภาษาอังกฤษของนักศึกษาสาขาเทคโนโลยีและวิศวกรรม มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีสุรนารี ผลการวิจัยจะได้ข้อสรุปที่จะใช้เป็นแนวทางในการเพิ่มพูนประสิทธิภาพในการเรียนรู้ศัพท์ภาษาอังกฤษของนักศึกษาให้ดีขึ้น

ดังนั้นจึงขอความร่วมมือจากนักศึกษาทุกท่านในการตอบแบบสอบถาม เพื่อความสมบูรณ์ของข้อมูลและความเที่ยงตรงของผลการวิจัย ขอให้ตอบแบบสอบถามทุกข้อและโปรดตอบตามความเป็นจริง งานวิจัยนี้จะบรรลุผลสำเร็จได้ด้วยความร่วมมือจากท่าน ผู้วิจัยขอขอบคุณมา ณ โอกาสนี้

อาจารย์ ดร. สฤณี ศรีขาว

สาขาวิชาภาษาอังกฤษ สำนักเทคโนโลยีสังคม

แบบสอบถาม

เรื่องวิธีการเรียนรู้ศัพท์และผลสัมฤทธิ์ของการเรียนภาษาอังกฤษ

คำชี้แจง

แบบสอบถามประกอบด้วย 2 ส่วนคือ

ส่วนที่ 1 ข้อมูลส่วนตัวของนักศึกษา

ส่วนที่ 2 แบบสอบถามความคิดเห็น

ส่วนที่ 1 ข้อมูลส่วนตัวของนักศึกษา

1. เพศ ชาย หญิง
2. ท่านเรียนอยู่ในกลุ่มสาขาวิชาใด
 เทคโนโลยีการเกษตร เทคโนโลยีสารสนเทศ วิศวกรรมศาสตร์
3. ชั้นปีที่ท่านศึกษาอยู่
 ปีที่ 1 ปีที่ 2 ปีที่ 3 ปีที่ 4
4. ท่านเข้ามาเรียนที่มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีสุรนารีด้วยวิธีใด
 โควตา
 โรงเรียน จังหวัด
 Entrance
5. GPAX ของท่านอยู่ในระดับใด
 3.50-4.00 3.00-3.49 2.50-2.99 2.00-2.49
 1.50-1.59 1.00-1.49 ต่ำกว่า 1.00

ส่วนที่ 2 แบบสอบถาม

ท่านมีความเห็นอย่างไรในเรื่องดังต่อไปนี้

ระดับความคิดเห็น 5 = เห็นด้วยมากที่สุด 4 = เห็นด้วยมาก 3 = ปานกลาง
2 = เห็นด้วยน้อย 1 = เห็นด้วยน้อยที่สุด

ก. ความเชื่อเกี่ยวกับการเรียนรู้ของศัพท์

1. ควรท่องจำความหมายของศัพท์

ข้อความ	ระดับความเห็น				
	5	4	3	2	1
1.1 เมื่อจำคำแปลศัพท์อังกฤษที่เป็นภาษาไทยได้ แสดงว่ารู้ศัพท์ภาษาอังกฤษแล้ว					
1.2 วิธีจำศัพท์ที่ดีที่สุดคือท่องศัพท์จากบัญชีศัพท์หรือจากพจนานุกรม					
1.3 การจำความหมายศัพท์ใดถือได้ว่าได้เรียนรู้ศัพท์นั้นเรียบร้อยแล้ว					
1.4 คำอังกฤษมีความหมายตายตัว					
1.5 เราต้องจำความหมายจากพจนานุกรมหนึ่งความหมายเสมอ					
1.6 การเรียนภาษาต่างประเทศได้ดีต้องมีความจำดี					
1.7 การทำซ้ำบ่อย ๆ คือวิธีที่ดีที่สุดในการจำความหมายศัพท์					
1.8 เราจะเรียนรู้ศัพท์ได้มาก ๆ โดยการจำทีละคำ					

2. ความหมายศัพท์ควรเรียนรู้จากข้อความ (ล่างขึ้นสู่บน)

ข้อความ	ระดับความเห็น				
	5	4	3	2	1
2.1 การอ่านทำให้เรียนรู้ความหมายศัพท์ได้จำนวนมาก					
2.2 เราสามารถรู้ศัพท์เพิ่มขึ้นโดยการอ่าน					
2.3 การเดาความหมายศัพท์จากข้อความเป็นวิธีเรียนรู้ศัพท์ที่ดีที่สุดวิธีหนึ่ง					
2.4 ถ้าเราเห็นศัพท์คำใดในข้อความที่ต่างกันหลายครั้ง เราจะรู้ความหมายของคำนั้นได้					

3. ควรศึกษาคำศัพท์และนำไปใช้

ข้อความ	ระดับความเห็น				
	5	4	3	2	1
3.1 เราควรฝึกใช้ศัพท์คำนั้นจึงจะถือว่ารู้ศัพท์คำนั้น					
3.2 การใช้ภาษาในการพูด ฟัง อ่าน เขียน สำคัญกว่าการท่องจำศัพท์					
3.3 อย่างน้อยที่สุดที่ผู้เรียนควรรู้เกี่ยวกับศัพท์คือรูปคำ ความหมายและการใช้คำนั้น					
3.4 กล่าวได้ว่าเรารู้ศัพท์คำนั้นแล้วเมื่อเราใช้ศัพท์คำนั้นได้					

ข. Metacognitive Peculation

1. Selective Attention

ข้อความ	ระดับความเห็น				
	5	4	3	2	1
1.1 ข้าพเจ้ารู้ว่าเมื่อใดศัพท์ใหม่หรือวลีใหม่จำเป็นสำหรับความเข้าใจเนื้อเรื่อง					
1.2 ข้าพเจ้ารู้ว่าศัพท์คำใดที่ข้าพเจ้าจำเป็นต้องรู้					
1.3 ข้าพเจ้ารู้สึกว่าข้าพเจ้าเดาความหมายศัพท์คำใดได้ และเดาคำใดไม่ได้					
1.4 ข้าพเจ้ารู้ว่าควรค้นความหมายของศัพท์ที่ข้าพเจ้ารู้สึกสนใจ					
1.1 เมื่อเห็นคำศัพท์ใหม่หรือวลีใหม่ ข้าพเจ้ารู้แน่ชัดว่าข้าพเจ้าจำเป็นต้องจำเป็นหรือไม่					
1.2 ข้าพเจ้ารู้ว่าจะใช้ตัวนะความหมายควใดในการเดาความหมายศัพท์คำใดคำหนึ่ง					
1.7 ข้าพเจ้าจดบันทึกศัพท์ที่ดูเหมือนจะมีความสำคัญสำหรับข้าพเจ้า					

2. การริเริ่มด้วยตนเอง (Self-Initiation)

ข้อความ	ระดับความเห็น				
	5	4	3	2	1
2.1 นอกจากตำราเรียน ข้าพเจ้าอ่านหนังสืออื่น ๆ ที่ข้าพเจ้าสนใจ					
2.2 ข้าพเจ้าจะไม่เรียนรู้สิ่งที่อาจารย์ภาษาอังกฤษไม่บอกให้เรียน					
2.3 ข้าพเจ้าสนใจเฉพาะสิ่งที่เกี่ยวข้องกับการสอน โดยตรง					
2.4 ข้าพเจ้ามักไม่สนใจคำศัพท์ต่าง ๆ ที่อาจารย์ไม่อธิบายในชั้นเรียน					
2.5 ข้าพเจ้าใช้วิธีการต่าง ๆ เพื่อให้เข้าใจศัพท์ที่ข้าพเจ้ายังเข้าใจไม่แจ่มแจ้ง					

ก. กลวิธีในการเดา

1. การใช้ความรู้เดิม wider context (ข้อความกว้าง ๆ)

ข้อความ	ระดับความเห็น				
	5	4	3	2	1
1.1 ข้าพเจ้าใช้ตัวนะต่าง ๆ และพยายามอีกครั้งเมื่อเดาความหมายคำใดไม่ออก					
1.2 เมื่อเดาความหมายศัพท์คำใด ข้าพเจ้าจะดูวิธีการใช้เหตุผลในการเขียนภายในข้อความ					
1.3 เมื่อเดาความหมายศัพท์คำใด ข้าพเจ้าจะใช้สามัญสำนึกและความรู้ทั่วไปของข้าพเจ้า					
1.4 ข้าพเจ้าตรวจสอบความหมายที่เดาจากข้อความทั้งหมดเพื่อดูความหมายคำนั้นเข้ากันได้กับเนื้อเรื่องหรือไม่					
1.5 เมื่อเดาความหมายศัพท์คำใด ข้าพเจ้าใช้ความรู้เกี่ยวกับหัวข้อนั้นประกอบ					
1.6 ข้าพเจ้ามองหาคำ หรือสำนวนภาษาต่าง ๆ ในเนื้อเรื่องที่จะสนับสนุนการเดาความหมายของศัพท์ใหม่					
1.3 ข้าพเจ้ามองหาคำจำกัดความ หรือข้อความที่มีความหมายคล้ายกัน ในเนื้อเรื่องที่จะสนับสนุนการเดาความหมายศัพท์ใหม่					

2. การใช้ตัวนะในทางภาษา (ข้อความใกล้เคียง)

ข้อความ	ระดับความเห็น				
	5	4	3	2	1
2.1 เมื่อเดาความหมายของศัพท์ ข้าพเจ้าใช้โครงสร้างทางไวยากรณ์ของประโยคเป็นหลัก					
2.2 เมื่อเดาความหมายศัพท์ ข้าพเจ้ามองหาคำอย่างประกอบในข้อความ					
2.3 เมื่อเดาความหมายศัพท์ใด ข้าพเจ้าจะดูชนิดของคำ (เช่น นามกริยา) ของศัพท์คำนั้น					
2.4 ข้าพเจ้าตรวจสอบความหมายของคำศัพท์ที่เดาจากข้อความใกล้เคียงเพื่อดูว่าความหมายนั้นเข้ากันได้หรือไม่					
2.5 เมื่อเดาความหมายศัพท์ใด ข้าพเจ้าจะวิเคราะห์โครงสร้างของคำ (เช่น อุปสรรค รากศัพท์ บังญัติ)					

ง. กลวิธีในการใช้ Dictionary

1. การใช้ Dictionary ในการอ่านเพื่อความเข้าใจ

ข้อความ	ระดับความเห็น				
	5	4	3	2	1
1.1 เมื่อพบคำที่ไม่คุ้นบอย ๆ ข้าพเจ้าจะค้นความหมายของคำนั้นในพจนานุกรม					
1.2 เมื่อต้องการยืนยันว่าเราความหมายคำใดถูกหรือไม่ ข้าพเจ้าจะค้นหาในพจนานุกรม					
1.3 เมื่อคำใดเป็นเหตุให้ข้าพเจ้าไม่เข้าใจความหมายของประโยคทั้งประโยค หรือทั้งอนุเจจ ข้าพเจ้าจะค้น หาความหมายของศัพท์นั้นในพจนานุกรม					
1.4 ข้าพเจ้าค้นหาความหมายของศัพท์ต่าง ๆ ที่จะทำให้เข้าใจความหมายประโยคหรืออนุเจจเมื่อคำเหล่านั้นมีอยู่ในประโยคหรืออนุเจจนั้น ๆ					

2. การใช้พจนานุกรมกว้างมากขึ้น (Extended Dictionary Strategies)

ข้อความ	ระดับความเห็น				
	5	4	3	2	1
2.1 ข้าพเจ้าดูตัวอย่างการใช้คำเมื่อข้าพเจ้าค้นหาความหมายคำศัพท์ในพจนานุกรม					
2.2 ข้าพเจ้ามองหาวลีหรือสำนวนการใช้ภาษาที่ใ้รับคำที่ข้าพเจ้าค้นหา					
2.3 ข้าพเจ้าใช้พจนานุกรมเพื่อค้นหาความหมายศัพท์ต่าง ๆ ที่แตกต่างกันในรายละเอียด					
2.3 เมื่ออยากรู้มากขึ้นเกี่ยวกับศัพท์ที่ข้าพเจ้ารู้ความหมายบ้างแล้ว ข้าพเจ้าจะค้นหาจากพจนานุกรม					
2.5 เมื่อข้าพเจ้าไม่รู้ว่คำนั้นใช้อย่างไร ข้าพเจ้าจะค้นหาจากพจนานุกรม					
2.6 ข้าพเจ้าจะจดบันทึกเมื่อต้องการช่วยให้ตัวเองสามารถแยกความหมายของคำ 2 คำหรือมากกว่า					
2.7 เมื่อค้นคำศัพท์ในพจนานุกรม ข้าพเจ้าจะอ่านประโยคตัวอย่างที่ใช้คำนั้นในความหมายต่าง ๆ กัน					

3. กลวิธีค้นหาความหมายศัพท์

ข้อความ	ระดับความเห็น				
	5	4	3	2	1
3.1 ศัพท์ใหม่มีการผันคำ ข้าพเจ้าจะคัดส่วนผันคำออกเพื่อให้ได้คำดั้งเดิม เช่น คำว่า (wanted จะดู want)					
3.2 ถ้าศัพท์ใหม่ที่กำลังค้นหาดูเหมือนจะมีอุปสรรค บังคับ ข้าพเจ้าจะลองดูคำที่เป็นรากศัพท์ (เช่น standing จะดู stand)					

ข้อความ	ระดับความเห็น				
	5	4	3	2	1
3.3 ถ้าศัพท์ใหม่ดูเหมือนจะเป็นคำที่มีการผันแบบไม่ปกติ (เช่น Stood ที่มาจาก Stand) ข้าพเจ้าจะหาคำที่อยู่ใกล้เคียง					

จ. กลวิธีจดบันทึก

1. วิธีการจดบันทึกแบบอิงความหมาย

ข้อความ	ระดับความเห็น				
	5	4	3	2	1
1.1 ข้าพเจ้าบันทึกความหมายของคำใหม่ เมื่อข้าพเจ้าคิดว่าคำนั้นใช้กันยาก					
1.2 ข้าพเจ้าบันทึกความหมายของคำใหม่ เมื่อข้าพเจ้าสนใจคำนั้นเป็นการส่วนตัว					
1.3 ข้าพเจ้าบันทึกคำที่มีความหมายเหมือนกันและความหมายตรงข้ามกันในสมุดบันทึก					
1.4 ข้าพเจ้าบันทึกคำที่มีความหมายเหมือนกันเป็นภาษาอังกฤษหรือคำอธิบายเกี่ยวกับคำที่ข้าพเจ้าค้นหาความหมาย					
1.5 ข้าพเจ้าจดทั้งคำแปลภาษาไทยและพ้องความหมายภาษาอังกฤษของศัพท์ที่ค้น					

2. กลวิธีจดบันทึกโดยอิงการใช้

ข้อความ	ระดับความเห็น				
	5	4	3	2	1
2.1 ข้าพเจ้าจดบันทึกเมื่อพบสำนวนหรือวลีที่มีประโยชน์					
2.2 เมื่อข้าพเจ้าพบคำที่ค้นหาข้าพเจ้าจะจดบันทึกกลุ่มคำที่ใช้คำนั้นด้วย (เช่น so as to หรือ by accident)					
2.3 เมื่อข้าพเจ้าค้นหาศัพท์ ข้าพเจ้าจะจดบันทึกข้อมูลทางไวยากรณ์ของศัพท์นั้นด้วย					
2.4 ข้าพเจ้าจดบันทึกตัวอย่างที่แสดงการใช้คำที่ข้าพเจ้าค้นหา					

ฉ. กลวิธีการจำ : ซ้อมบ่อย ๆ

1. การใช้บัญชีคำ

ข้อความ	ระดับความเห็น				
	5	4	3	2	1
1.1 ข้าพเจ้าทำบัญชีคำศัพท์ใหม่ที่ข้าพเจ้าพบ					
1.2 ข้าพเจ้าเขียนศัพท์ใหม่บนคั่นหนึ่งของบัตรอีกคั่นหนึ่งเขียนคำอธิบายศัพท์นั้น					
1.3 ข้าพเจ้าเก็บรักษาบัญชีคำศัพท์ใหม่ที่ทำขึ้น					
1.4 ข้าพเจ้าหั่นคู่มือบัญชีศัพท์บ่อย ๆ จนแน่ใจว่า เข้าใจศัพท์ในบัญชีทุกตัว					
1.5 ข้าพเจ้าทำบัตรบัญชีคำศัพท์และพกคั่นตลอดเวลา					
1.6 ข้าพเจ้าทบทวนศัพท์ใหม่ที่จำได้โดยสม่ำเสมอ					

2. ทำซ้ำด้วยปากเปล่า

ข้อความ	ระดับความเห็น				
	5	4	3	2	1
2.1 เมื่อพยายามจำคำใดคำหนึ่ง ข้าพเจ้าออกเสียงซ้ำ ๆ ดัง ๆ					
2.2 การออกเสียงคำใหม่ด้วยตัวเองมีผลดีพอที่จะทำให้ข้าพเจ้าจำคำนั้นได้					
2.3 เมื่อพยายามจำคำใดคำหนึ่ง ข้าพเจ้าจะออกเสียงคำนั้นในใจ					

3. ทำซ้ำด้วยการดู

ข้อความ	ระดับความเห็น				
	5	4	3	2	1
3.1 เมื่อพยายามจำคำใดคำหนึ่ง ข้าพเจ้าจะเขียนคำนั้นซ้ำกันหลายครั้ง					
3.2 ข้าพเจ้าจะจำตัวอักษรที่เป็นตัวสะกดของศัพท์นั้น					
3.3 ข้าพเจ้าเขียนทั้งศัพท์ใหม่และคำแปลภาษาไทยหลายครั้งเพื่อให้จำได้					

ข. กลวิธีการจำ : ใสรหัส

1. การหาความสัมพันธ์

ข้อความ	ระดับความเห็น				
	5	4	3	2	1
1.1 ข้าพเจ้าจำคำศัพท์ใหม่เป็นกลุ่ม โดยแต่ละคำในกลุ่มสะกดคล้ายกัน					
1.2 ข้าพเจ้าเชื่อมกลุ่มคำศัพท์ใหม่ที่มีตัวสะกดและมีเสียงคล้ายกับศัพท์ที่รู้อยู่แล้ว					
1.3 ข้าพเจ้าแต่งประโยคเป็นภาษาไทยเมื่อเชื่อมคำใหม่กับคำที่รู้อยู่แล้ว					
1.4 ข้าพเจ้าใส่สัมผัสทางกายเข้ากับคำบางคำ (เช่น หวาน) เมื่อพยายามจำศัพท์เหล่านั้น					

2. สร้างภาพลักษณะ (Imaging)

ข้อความ	ระดับความเห็น				
	5	4	3	2	1
2.1 เพื่อให้จำศัพท์ได้ ข้าพเจ้าจะแสดงท่าทางประกอบ					
2.2 สร้างภาพคำนั้นในใจ					
2.3 ข้าพเจ้าสร้างความสัมพันธ์ระหว่างตัวอักษรตัวหนึ่งหรือมากกว่ากับความหมายของคำ					
2.4 ข้าพเจ้าสร้างภาพความสัมพันธ์ระหว่างศัพท์เก่ากับศัพท์ใหม่ขึ้นในใจเพื่อเชื่อมศัพท์ใหม่และศัพท์เก่าเข้าด้วยกัน					

3. สร้างอักษรลักษณะ (Visual encoding)

ข้อความ	ระดับความเห็น				
	5	4	3	2	1
3.1 ข้าพเจ้าสร้างภาพคำศัพท์ในใจเพื่อช่วยให้จำศัพท์นั้นได้					
3.2 ข้าพเจ้าหาความสัมพันธ์ระหว่างศัพท์ใหม่กับศัพท์ที่รู้แล้วที่สะกดคล้ายกัน					
3.3 ข้าพเจ้าจำตัวสะกดของศัพท์โดยแยกออกเป็นส่วนหลายส่วน					

4. การจำด้วยการฟัง (Auditory encoding)

ข้อความ	ระดับความเห็น				
	5	4	3	2	1
4.1 ข้าพเจ้าจำคำที่ออกเสียงคล้ายกันเป็นกลุ่ม ๆ					
4.2 ข้าพเจ้าจำคำที่ออกมีตัวสะกดคล้ายกันเป็นกลุ่ม ๆ					
4.3 ข้าพเจ้าหาความสัมพันธ์ระหว่างศัพท์ใหม่กับศัพท์ที่รู้แล้วซึ่งออกเสียงคล้ายกัน					

5. โครงสร้างคำ (Word structure)

ข้อความ	ระดับความเห็น				
	5	4	3	2	1
5.1 ข้าพเจ้าวิเคราะห์คำโดยแยก อุปสรรค ปัจจัยและรากศัพท์					
5.2 ข้าพเจ้าศึกษากฎการสร้างคำอย่างถี่ถ้วนเพื่อให้จำคำได้มากขึ้น					
5.3 ข้าพเจ้าท่องจำรากศัพท์และปัจจัยที่ใช้ในคำต่าง ๆ บ่อย ๆ					

6. การจำโดยอาศัยความหมาย (semantic encoding)

ข้อความ	ระดับความเห็น				
	5	4	3	2	1
6.1 ข้าพเจ้าพยายามสร้างเครือข่ายด้านความหมายในใจ และจำคำเป็นกลุ่มตามความหมาย					
6.2 เมื่อพบคำใหม่ ข้าพเจ้าจะนึกว่ามีคำที่มีความหมายเหมือนกันหรือความหมายตรงข้ามที่ข้าพเจ้าจำได้หรือไม่					
6.3 ข้าพเจ้าจัดคำต่าง ๆ ไว้เป็นกลุ่ม (เช่น สัตว์ พืช เครื่องมือ)					

7. การจำโดยอาศัยข้อความ (Contextual encoding)

ข้อความ	ระดับความเห็น				
	5	4	3	2	1
7.1 เมื่อพยายามจำศัพท์คำหนึ่ง ข้าพเจ้าจะจำประโยคที่ใช้คำนั้นด้วย					
7.2 ข้าพเจ้าอ่านหนังสือที่ข้าพเจ้าสนใจอย่างละเอียด เพื่อที่จะสามารถหาและจำศัพท์เทคนิคที่ข้าพเจ้ารู้ในภาษาไทย					
7.3 ข้าพเจ้าจำคำศัพท์ใหม่พร้อมข้อความที่มีศัพท์คำนั้นอยู่ด้วย					
7.4 ข้าพเจ้าเรียนรู้ศัพท์ใหม่ได้ดีขึ้นเมื่อนำคำนั้น ไปใส่ในข้อความ (เช่น วลี ประโยค)					

๘. กลวิธีกระตุ้น (Activation)

ข้อความ	ระดับความเห็น				
	5	4	3	2	1
1. ข้าพเจ้าพยายามอ่านมากที่สุดที่จะมาก ได้ เพื่อให้สามารถใช้คำที่พยายามจำให้ได้					
2. ข้าพเจ้าสร้างประโยคจากคำที่เพิ่งเรียนรู้ขึ้นเอง					
3. ข้าพเจ้าพยายามใช้คำที่เพิ่งเรียนรู้ให้มากที่สุดที่จะมาก ได้ทั้งในการพูดและการเขียน					
4. ข้าพเจ้าพยายามใช้คำที่เพิ่งเรียนรู้ในสถานการณ์จริง					
5. ข้าพเจ้าพยายามใช้คำที่เพิ่งเรียนรู้โดยสร้างสถานการณ์จำลองในใจ					

ประวัติผู้วิจัย

ชื่อ : สฤณี ศรีขาว

วัน-เดือน-ปีเกิด : 13 เมษายน 2493

ภูมิลำเนา : มหาสารคาม

ที่อยู่ปัจจุบัน : บ้านเลขที่ 111/182 ซอยสุขวิถี 5 มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีสุรนารี อำเภอเมือง

จังหวัดนครราชสีมา 30000 โทรศัพท์ (044) 224-511, 224-213, 225-931

ประวัติการศึกษา :

ระดับการศึกษา	วุฒิกการศึกษา	สถาบันการศึกษา	ปีที่สำเร็จการศึกษา
ปริญญาตรี	กศ.บ. (ภาษาอังกฤษ)	มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ มหาสารคาม	2516
ปริญญาโท	M.A. (Linguistics)	University of the Philippines	2522
ปริญญาเอก	Ph.D. (Education)	University of Missouri - Columbia	2528

ประวัติการทำงาน

ปี พ.ศ.	ตำแหน่ง	หน่วยงาน
2516 - 2520	อาจารย์	วิทยาลัยครูมหาสารคาม
2522 - 2523	รองคณบดีคณะมนุษยศาสตร์ และสังคมศาสตร์	วิทยาลัยครูมหาสารคาม
2528 - 2532	คณบดีคณะมนุษยศาสตร์ และสังคมศาสตร์	สถาบันราชภัฏมหาสารคาม
2535 - 2536	Visiting Scholar	University of Missouri - Columbia
2537 - 2540	อาจารย์	สถาบันราชภัฏมหาสารคาม
2540 - ปัจจุบัน	อาจารย์	มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีสุรนารี